

Giới thiệu Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ

Truyện Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ, tình yêu kết thúc chỉ vì một kẻ thứ ba và một đàn ông bắt cả hai tay phản bội cô. Chỉ vì hấn mà cô phải chịu đau khổ, phải quên đi những hồi ức cùng hấn xây dựng bấy lâu nay. chỉ một câu nói của hấn mà phá vỡ tất cả.

Truyện ngôn tình sắc còn hé mở cô phải uống cho thật say thì mới quên được hấn, không nghĩ tới hấn nữa. Trong lúc cô say cô như một kẻ điên ăn nói lung tung quậy phá, tình cờ ngay lúc đó một anh chàng xuất hiện giúp đưa cô về nhà. Khi cô say không biết gì thì cô đã cưỡng hôn anh trong lúc anh đang bị động nhưng anh cũng không chống chế và sẵn sàng ăn luôn cô.

Một người đàn ông chân chính đã dám làm thì dám chịu, nhưng khi cô tỉnh thì cô không cần anh phải chịu trách nhiệm gì hết. Coi như trên đường mà có gặp nhau thì cũng coi nhau như chưa quen biết.... giống với Chúng Ta Ở Chung Nhà, tác phẩm sẽ để lại những cung bậc cảm xúc dâng trào cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Bác sĩ nói tôi đang mang thai?”

Trong khoa phụ sản một bệnh viện khá to, một cô gái tóc dài, dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt oa nhi (trẻ con), hai má còn thán nhiên rải vài điểm tàn nhang, giọng nói run run, sắc mặt tái nhợt.

Nàng mờ mịt nhìn tờ giấy xét nghiệm có đầy thuật ngữ y học chuyên nghiệp mà xa lạ, cho đến khi bốn chữ có thai – dương tính đập vào mắt nàng, ngực nàng chợt căng thẳng.

Bác sĩ tao nhã ngồi đối diện nàng đẩy nhẹ cặp kính mắt gọng vàng đeo trên mũi, lại nhìn vào giấy xét nghiệm.

“Hồ tiểu thư, cô trước mắt đã mang thai 7 tuần, thời kì mới có thai khả năng sẽ nôn mửa, đầu choáng váng, bệnh kén ăn, tình trạng này chờ....”

Bác sĩ như bắn liên thanh nhắc nhở nàng những phần công việc cần chú ý trong thời kì mới có thai từ đầu tới đuôi nói một lần.

Hồ Phi Phi nghe tai phải ra tai trái, đầu óc đơn thuần đã bị hai chữ ‘Mang thai’ này làm rung động đến không có năng lực tự hồi.

Nàng mới 20 tuổi.

Nàng còn chưa trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Nàng thậm chí cũng chưa kịp thể nghiệm đoạn tình ái ngọt ngào cùng khoái hoạt.

Mà hiện tại bác sĩ lại tàn khốc tuyên bố, nàng có thai!

“Hồ tiểu thư, tôi đề nghị lần sau tốt nhất cô có thể cùng đi với bạn trai đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện một lần.”

Bác sĩ khám bệnh cho vô số bệnh nhân, hơn nữa quan niệm càng ngày càng thoáng, đối với chuyện chưa kết hôn đã mang thai có vẻ như bình thường thấy quen lắm rồi.

Khi đó Hồ Phi Phi đang trong tình trạng mờ mịt, ý thức của nàng bị kéo trở lại sự thật.

“Tôi, tôi đã chia tay với bạn trai.” Nàng líu đíu nói nhỏ.

“Cô vẫn có thể yêu cầu bạn trai cô đối với tiểu hài tử (đứa con) trong bụng cô có trách nhiệm xử lý thích hợp.”

“Nhưng tiểu hài tử trong bụng tôi không phải của bạn trai tôi.”

“Tôi đây chỉ có thể đề nghị cô đi tìm cha của tiểu hài tử phụ trách.” Bác sĩ bắt đầu toát mồ hôi.

“Tôi....” Nàng cắn môi, có chút thẹn thùng. “Tôi không biết cha của tiểu hài tử rốt cuộc là ai, bởi vì.... tôi tựa hồ cùng một nam nhân không nhớ ra tên đã xảy ra cuộc tình một đêm!” (>0

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cuộc sống của Hồ Phi Phi khá đơn giản mà tâm hồn nàng cũng giống như tờ giấy trắng.

Nàng từ nhỏ đã sống ở phía nam Đài Loan, toàn thân nàng đều tản ra hơi thở chất phác, cha mẹ ở đây mở một cửa hàng trái cây nhỏ, mỗi ngày bận việc từ sớm tới muộn, cho nên thường đem nàng giao cho bà ngoại chăm sóc.

Nhà hàng xóm có một anh chàng lớn hơn nàng sáu tuổi, tên là Từ Trạch Minh.

Bộ dạng anh khá suýt, thành tích học tập lại tốt, trước đây nàng ngoài việc thích nghe bà ngoại kể chuyện xưa, thì nàng hay bám theo sau Trạch Minh đại ca xem mấy đứa con trai chơi trò bắn nhau.

Thời gian dần trôi, anh trở thành mẫu bạn trai lý tưởng của nàng.

Đến khi tốt nghiệp phổ thông trung học, anh rốt cục chịu không được người cha say rượu, cũng phiền chán người mẹ cả ngày lưu luyến cố giữ sắc đẹp của bà, anh quyết định chọn một trường đại học ở phía bắc.

Tuy rằng từ đó hai người xa cách đôi nơi, nhưng nàng thích Trạch Minh đại ca, vẫn ôm giấc mộng có một ngày có thể làm bạn gái của anh, rốt cục vào một đêm trăng tròn nàng đến tìm anh ta ở Đài Bắc, cô lấy dũng khí thổ lộ lòng mình.

Ngoài dự liệu của nàng, Trạch Minh đại ca, người vẫn được nàng coi là bạch mã vương tử cư nhiên đáp ứng cùng nàng kết giao, từ nay về sau nàng thành bạn gái danh chính ngôn thuận của anh.

Bà ngoại nói, hạnh phúc của người con gái được tạo ra từ một người nam nhân ôn nhu cùng săn sóc họ.

Bề ngoài Trạch Minh đại ca ưa nhìn, thành tích học tập khá nổi trội xuất sắc, trong khoảng thời gian hai người kết giao, tuy rằng không làm được như nam nhân vật chính tốt nhất trong tiểu thuyết, nhưng đôi khi anh cũng cho nàng biết lãng mạn cùng ảo tưởng.

Tốt nghiệp đại học, anh thuận lợi thi được vào một xí nghiệp cỡ trung, một đường từ nhân viên quèn lên tới phó tổng, cũng nghe nói anh được lão bản coi trọng thập phần.

Vì muốn tạo một bất ngờ thật lớn cho bạn trai yêu mến, hôm nay nàng vùng trộm gạt anh đi vào xí nghiệp Đại Vũ nơi anh làm việc.

Mà khi nàng hao hết tâm lực thiên tâm vạn khổ (nhiều khó khăn) rốt cục tìm được văn phòng của bạn trai, nhưng nàng nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp đang ngồi trong lòng bạn trai mình! Mức độ thân mật giữa hai người tuyệt đối càng phần khích hơn so với cảm tình cảm thắm thiết trong phim điện ảnh.

“Người là ai, sao tự nhiên tùy tiện xông loạn vào văn phòng của người khác?” Quần áo không chỉnh, tóc tai hỗn loạn, Cao Lệ Lệ không khách khí trừng mắt lườm Hồ Phi Phi đang đứng đại ra ở cửa văn phòng.

Giây tiếp theo cô ta ấn gọi nội tuyến, “Thư ký Ngô, người lại trốn đi đến phòng pha trà nói chuyện phiếm sao? Chuyện gì ư? Có kẻ lạ xông tới văn phòng phó tổng mà người cũng không biết, còn không kêu bảo vệ đem kẻ này đuổi đi cho ta, nếu không ta sẽ gọi ba ta khai trừ người!”

Rốt cục Hồ Phi Phi hoàn hồn khỏi nỗi khiếp sợ, khó có thể chấp nhận, trừng mắt nhìn hai người trong phòng.

“Người. Người mới phải trả lời người là ai, anh ta là bạn trai của ta, được chưa!” Giọng Hồ Phi Phi ghen ngào như đã bị vây khốn sắp mất hết. “Từ Trạch Minh, anh mau nói cho cô ta biết, em là người nào của anh.”

Nàng vội đi vào, muốn nhìn rõ ràng kẻ có gương mặt quen thuộc kia đến tột cùng có phải bạn trai mà nàng kết giao nhiều năm qua hay không.

Vì sao người đàn ông này từng nói lời thề son sắt rằng muốn cưới nàng làm vợ, nay trong lòng lại ôm lấy người phụ nữ khác?

“Phi Phi, sao em lại tới đây?”

Trong giọng nói của Từ Trạch Minh không có gì vui sướng, sau một lát kinh ngạc anh lập tức khản trương nhìn nữ nhân trong lòng liếc mắt một cái, lại cố gắng trấn định.

“Em nếu muốn tới Đài Bắc, đáng lẽ phải gọi điện thoại báo trước cho anh, xét về tình nghĩa cùng mọi người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh sẽ phái người đến nhà ga đón em.”

“Từ nhỏ lớn lên cùng nhau?” Hai mắt Hồ Phi Phi trừng lớn giống như phát điên. “Chúng ta không phải người yêu sao? Anh còn nói chờ sự nghiệp thành công, sẽ lấy em làm vợ.”

“Trạch Minh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt của Cao Lệ Lệ nhất thời trở nên khó coi vô cùng. “Anh có bạn gái ở quê?”

“Không phải, Lệ Lệ, em hãy nghe anh nói.” Từ Trạch Minh khẩn trương giải thích sự vô tổ, “Nhà đầu này là hàng xóm bên nhà anh trước kia, mới đây liên tục miệng nói thích anh, còn nói sau khi lớn lên phải gả làm vợ anh, nhưng anh từ xưa đến nay đều không thích nàng, hơn nữa từ khi anh bắt đầu đến Đài Bắc học, vốn không có liên lạc qua lại với nàng, cũng không biết nàng từ đâu biết địa chỉ công ty, Lệ Lệ, em phải tin tưởng anh, từ đầu tới cuối anh chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là em thôi.”

Mấy lời thoại kinh điển trong phim tình cảm ướt át liền từ miệng anh ta liên tiếp phun ra.

Hồ Phi Phi không thể tin được bạn trai của nàng nữa, nàng nghĩ đến từng chọn anh ta làm lão công mà kẻ này cư nhiên bắt cả hai tay, hơn nữa tròn mắt nói dối đem nàng ra nói đến mức chẳng thể chịu nổi như thế, không những hoàn toàn phủ định, chối bỏ cảm tình bọn họ suốt bốn năm qua, còn thô lỗ tâm tình đối với bên thứ ba đáng ghét.

Nàng vẫn đang thất thần, thư ký cùng bảo vệ đã đến đây, một người một bên kéo cánh tay nàng, “Tiểu thư, đây là xí nghiệp tư nhân, chưa cho phép cô tiến vào, mời cô đi ra ngoài.”

“Buông. Các người buông.”

“Trạch Minh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em muốn anh cho em một lời giải thích thỏa đáng.” Cao Lệ Lệ cũng chưa buông tha chuyện này.

“Lệ Lệ, em không cần tức giận, anh cùng nữ nhân kia thật sự thực không quen, anh đoán nàng khả năng biết được anh hiện tại có sự nghiệp tốt, cho nên muốn lôi kéo để được lợi từ anh. Bảo vệ, còn đứng yên đây làm gì, đem nàng ra ngoài, không cần cho nàng bước vào tòa nhà này một bước.”

“Từ Trạch Minh, anh làm sao có thể đối xử với em như vậy. Hai tên hỗn đản các người buông.”

Một đường bị người khác lôi kéo cánh tay hướng ra phía ngoài, Hồ Phi Phi liên tiếp kêu gào, bất chợt làm nhiều công nhân viên điều tò mò đem ánh mắt nhìn nàng.

Cửa thang máy lúc này rộng mở, vài vị nam tử cao lớn uy mãnh nối đuôi nhau mà ra, trong đó nam nhân cầm đầu (đi đầu ^_^), tuổi ước chừng hai mươi sáu, hai bảy tuổi, toàn thân đều tản ra hơi thở nguy hiểm làm người khác không thể khinh thường. (Sia: Nam 9 xuất hiện >__

Phía sau hắn có vài người đàn ông đi theo, người người trên mặt toát ra nét sắc bén cùng khí phách, để làm cho người ta kinh hãi.

Như con mèo nhỏ tức giận giãy dụa, Hồ Phi Phi rốt cục thoát khỏi sự kiểm chế, thân thể bị lão đạo về phía trước, ngã ngay vào lòng chàng thanh niên mới vừa ra khỏi thang máy.

“Quý công ty đều dùng phương thức này để hoan nghênh khách sao?” Tiếng nói trầm thấp từ tính mê người vang lên, mang theo một cỗ quyền uy trời sinh, bàn tay hắn to đưa ra đỡ nàng suýt chút nữa ngã sắp xuống, giúp Hồ Phi Phi đứng thẳng lại, ánh mắt mang theo soi mói nhìn cô gái trước mắt có mấy nốt tàn nhang trên mặt. “Tiểu thư, hiện tại đã là thế kỷ hai mươi mốt, cho dù cô muốn quyến rũ ta, ít nhất cũng đổi chút chiêu thức mới mẻ.”

Vốn Hồ Phi Phi lừa giận đầy mình bị miệng hắn thốt lời khinh miệt nên tức giận đến mức cả người phát run, quay đầu lại nhìn đến bạn trai ‘cũ’ đang lộ ra vẻ mặt ước gì nàng chạy nhanh chút đi.

Ủy khuất cùng phần nộ đồng thời tăng lên, nước mắt chẳng chịu thua kém cũng chảy ra.

“Trên đời này quả nhiên không có một nam nhân nào là thứ tốt cả, Từ Trạch Minh, nghe rõ ràng cho ta, hiện tại là Hồ Phi Phi ta đá ngươi, chúng ta từ lúc này gameover !” Nàng đồng thời gào thét, trong tình trạng rối tinh rối mù hai tay nàng ra sức đem chàng trai anh tuấn trước mắt đẩy sang một bên, “Cút ngay ! Tên chướng mắt!”

Lướt qua đám người, nàng rốt cuộc thừa nhận không chịu nổi loại tình huống xấu hổ này, tuyệt vọng rời đi.

Đài Bắc là thành phố sống về đêm, đối với kẻ có tiền mà nói, nơi đây đầy những điều cực kỳ dụ hoặc.

Ban đêm trong quán bar Lam Điều, dưới ánh đèn cùng âm nhạc sôi động, cách trang trí có vẻ xa hoa lãng phí mê người, chỗ ăn chơi loại này dĩ nhiên trở thành nơi giảm bớt rất nhiều áp lực do công tác bận rộn.

Trong góc, một chàng trai trẻ đang ngồi dưới ngọn đèn u trầm, vẫn loáng thoáng có thể thấy được ngũ quan khắc sâu trên gương mặt tuấn mỹ của hắn.

Áo sơ mi màu đen cắt may rất vừa người, cổ áo mở rộng hơn phân nửa, lộ ra cái cổ cao ngất, càng tôn lên khuôn mặt gọi cảm đầy kiên nghị của hắn.

Hắn tao nhã nhấp nhấp một ly thủy tinh đựng thứ rượu nâu sẫm sánh, ánh mắt đen thẳm thâm thúy đang không dời tầm nhìn ra khỏi quầy bar.

Hắn chú ý cô gái kia thật lâu, cũng không phải bộ dạng nàng có bao nhiêu gọi cảm xinh đẹp, cũng không phải bởi vì thân thể nàng có dáng vóc mà quý mê người, mà hắn thấy tiểu tàn nhang trên mặt nàng thật đáng yêu, làm cho hắn nhớ tới một màn phấn khích lúc sáng nay.

Từ quần áo cùng với ngôn hành (ngôn từ + cách hành xử) cử chỉ của nàng để xem xét, trường hợp này nàng tựa hồ là lần đầu tiên tiếp xúc không khí ở đây, có chút vẻ không hợp nhau, cử chỉ mới lạ, ngay cả quy củ tối thiểu nàng cũng không hiểu.

Người pha chế rượu đưa một ly huyết tinh Mary cho nàng, nàng nghe cũng như không nghe thấy, cầm cái ly liền một ngụm uống cạn, giây tiếp theo nàng bắt đầu kịch liệt ho khan, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Nhân viên pha chế rượu khuyen vài câu, nàng lại khua khua tay, lộ ra biểu tình buồn bã lớn tiếng nói xong xuôi vài lời, người pha chế dường như bất đắc dĩ lại rót một cốc rượu đặt trước mặt nàng.

Nàng tiếp tục đoạt lấy cốc rượu, uống thả cửa một hơi, theo đúng dự đoán, tiếng ho khan của nàng lại lần nữa truyền đến truyền tai hân, làm cho người ta không đành lòng.

Hân thường thức một lúc, sau đó chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhấp dần nốt lượng chất lỏng còn lại trong ly, cứ chỉ tao nhã tự nhiên, dường như một màn thể hiện (hoặc trình diễn) kia đối với hân mà nói, bất quá chỉ là một trong phần đông những tiết mục giải trí hạng nhất.

Cúi đầu thường thức chiếc di động đặt lên bàn, lên mạng kiểm tra một ít tin tức trọng yếu, một vị mỹ nữ yêu điểm đi tới, bữa bãi bộc lộ dáng người xinh đẹp cùng với mỹ mạo đáng kiều ngạo cho hân xem.

“Tiên sinh, có hứng thú mời ta uống một chén hay không?”

Hân xả ra một chút tươi cười tà mị, giống như soi mói tác phẩm nghệ thuật mà nhìn đối phương từ trên xuống dưới, “Điều kiện của cô tựa hồ không đủ để gọi lên hứng thú của ta.”

Miệng cười ôn nhu nhất thời trở nên khó coi vô cùng, đôi môi mỹ nữ muốn phun ra mấy lời nặng nề, vừa hận trừng mắt nhìn hân liếc mắt một cái, xoay thất lung đảo mộng quay người đi tìm kẻ gốc rễ tiếp.

Người thanh niên này cười lạnh, nhưng chẳng nhiều lời, cúi đầu tiếp tục bắt tay vào xem xét tin tức làm ăn.

Cho đến một ngụm rượu cuối cùng xuống cổ họng, hân mới chậm rãi đứng dậy, đi đến phía cửa quán.

“Người. Người không cần hiểu làm nga. Ta không có uống rượu quyết, ta có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền. Ờ.” Nàng nắc một tiếng không khí chất, mà khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng, “Chờ ta một chút. Ta. Ờ. Ta tìm cho người xem.”

Ở chỗ quầy bar, Hồ Phi Phi mở túi xách bắt đầu tìm kiếm, dường như tốn hơn nửa ngày vẫn chưa thấy được thứ nàng muốn tìm.

“Râm râm -”

Một trận tiếng vang hỗn độn qua đi, nàng đem tất cả các thứ trong túi đồ ra, một đồng tạp vật cùng một cái di động giá rẻ không cần thận từ trên bàn rơi nhào xuống đất, vừa vụn bị một chiếc giày da màu đen chặn lại, rồi phát ra tiếng động gây vỡ thanh thúy.

Khoảnh khắc này dường như ngừng trôi tại đây, Hoắc Đình Thần hơi hơi dừng bước chân.

Hân hơi nhú mày cúi đầu, dùng loại ánh mắt gần như bài xích đánh giá chiếc di động đã bị phá hỏng dưới bàn chân hân, giống như bất mãn với cái điện thoại này đột nhiên xuất hiện ở dưới chân trở ngại bước chân hân đi tiếp, hân hoàn toàn không có cảm giác áy náy, ngược lại, vẻ mặt hân không kiên nhẫn.

Nâng lên chiếc giày da sáng bóng, không để ý tới ánh mắt người khác kinh ngạc, hân đem chiếc di động rẻ mạt kia đá sang một bên, nhất thời xuất hiện một đồng hài cốt (các thứ ở trong điện thoại ạ >.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mệ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Hôm sau.

Khi nàng đau đầu mệt mỏi tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm trong một căn phòng xa lạ, hơn nữa nó dị thường xa hoa.

Một người đàn ông nàng không biết tên đang lộ ra vẻ mặt cười trào phúng nhìn nàng.

“Tỉnh?” Âm điệu dày, bạc môi tà ác hơi hơi giờ lên.

Nàng kinh hoàng luống cuống nhìn hết thấy bốn phía xa lạ, bao gồm nam nhân tuấn mỹ tà ác trước mắt, “Đây là nơi nào? Người là ai? Ta sao lại có thể ở nơi này?”

Mơ hồ từ này giờ nàng mới chú ý tới cả người mình trần trụi, Hồ Phi Phi đột nhiên cả kinh, nhanh chóng đem chăn kéo đến tận cổ.

“Ngươi, tên hỗn đản này ngươi làm gì với ta vậy?”

Về mặt nàng đề phòng, trừng mắt nhìn người đàn ông kia toàn thân đều trần ngập hơi thở nguy hiểm, ngũ quan thâm thúy nhìn hơi hơi quen mắt, nhưng nàng lại chẳng thể nào nhớ ra đến tốt cùng gặp qua hắn ở nơi nào.

Hoắc Đình Thần tao nhã cúi thấp xuống, đem ngũ quan tuần mị mị hoặc lòng người của mình tiến sát mặt nàng, hai người tiếp xúc gần gũi như thế làm trái tim Hồ Phi Phi không chỉ kinh hoàng mà còn hoảng hốt.

Người thanh niên này không chỉ tuần mị, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều toát ra thần thái quý tộc cùng ngạo mạn, mà ngay cả khuôn mặt tươi cười đều thuộc cái loại cực phá hư này.

Hai tay hắn chống xuống giường, hơi ác ý đe dọa tiến gần đến khuôn mặt nàng, “Àn? Tên hỗn đản là ta đã làm gì với ngươi vậy?” Hắn cười khê ra tiếng, ánh mắt phủ kín một tầng ái muội, “Ngươi sao không hỏi chính mình, ngươi là nữ nhân mà đêm qua làm gì với ta thế?”

Nàng theo bản năng lui lui về phía sau, ý muốn né xa hơi thở ác ý trên người hắn, “Lời này ngươi nói có ý gì?”

Nàng đã làm gì với hắn vậy?

Hắn là một đại nam nhân, hơn nữa đáng người to lớn, nhìn dọc nhìn ngang thì nàng chỉ là một thiếu nữ còn có thể làm gì hắn chứ?

“Tôi hôm qua ngươi giống như sói đói bỏ nhào lên người ta cưỡng hôn ta, đem áo cùng quần của ta coi bỏ hết thảy, còn đối với ta làm ra cái loại này.....”

Hắn cố ý dừng lại, ánh mắt gắt gao khóa trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang tránh hắn, rõ ràng nhìn đến gương mặt nàng tái nhợt nhưng giờ hai má nàng ửng đỏ.

Tiếng cười tà ác lại vang lên, “Có cái gì phải thẹn thùng thế, đêm qua ngươi cũng chẳng nhẽ nhận như vậy, ta còn nhớ rõ thời điểm ngươi bỏ nhào vào ta rồi ngã trên giường, coi quần áo của ta.....”

“Này, đủ!” Nàng lấy một tay tiến đến trước mặt hắn như muốn che mồm hắn, thuận tay chộp lấy gối quăng đến người hắn. “Ngươi nói vậy! Ta làm sao có thể làm ra cái loại hành động này đối với ngươi? Ta còn là xử nữ.....”

Thốt ra hai chữ cuối cùng kia, nàng nhất thời cảm mồm, xấu hổ, sắc mặt càng đỏ thêm.

Hoắc Đình Thần nhin không được cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập sự cuồng vọng không kiêng nể gì.

Nàng tức giận trừng trừng nhìn hắn, cảm thấy chính mình ở trước mặt hắn xấu hổ vô cùng.

Ngày hôm qua sau khi bị bắt phải rời khỏi xí nghiệp Đại Vũ, nàng một mình ở trên đường loạn choạng suy sụp hồi lâu, trong lòng luẩn quẩn chạy đến quán bar, vốn nơi nàng chưa bao giờ tiếp xúc quá lần nào để mua rượu uống say.

Sau đó chuyện gì đã phát sinh cũng hoàn toàn không để lại ấn tượng nào trong đầu nàng, chỉ nhớ rõ chính mình một hồi khóc một hồi cười, đầu óc rối loạn, không có một đoạn trí nhớ dù ngắn để có thể đầy đủ nhớ lại.

Kẻ đối diện nàng vừa nói rằng nàng đêm qua làm hắn.....

Không thể nào? Hồ Phi Phi rất muốn biện hộ vì chính mình, có điều nàng một chút trí nhớ cũng chẳng có.

Chỉ có điều thấy hắn càng cười càng tà ác, nàng liền tức giận không có chỗ nào trút, “Cho dù ta thật sự làm gì ngươi thì người chịu thiệt cũng là ta đi, mà ta là.....”

Nàng còn muốn tiếp tục cường điệu chuyện chính mình thật sự là ‘Xử nữ’, nhưng lại cảm thấy như vậy thì nàng thực xuẩn ngốc.

Một bên trốn tránh cái nhìn chăm chú của hắn, một bên lấy chăn che, cảm lên quần áo của mình bị vứt trên sàn, , nàng thật vất vả mới vơ hết chỗ quần áo đó lại.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng lập tức vội vàng nhảy xuống giường, giống như trên đó có cái gì bẩn, “Này, ta báo trước rằng ta không có tiền, nếu ngươi muốn bắt ta bồi thường tổn thất tinh thần hay cái gì của ngươi, thì kể cả một đồng tiền cũng đều không lấy được từ ta đâu.....”

“Ta cũng không có.....”

“Không có là tốt nhất!” Nàng vội vàng tiếp lời, “Dù sao loại sự tình này cho dù đã xảy ra, ngươi cũng không chịu thiệt.....”

“Ai nói? Đáng người của ngươi gầy như vậy, toàn thân đều là xương cốt, ôm cũng chẳng cảm thấy có một chút thịt nào cả.....” Người nào đó được tiện nghi còn khoe mẽ. (Sia: lúc này hơi giống câu vừa ăn cướp vừa la làng a ^.^).

Hồ Phi Phi tức giận đến nỗi mắt tròn trắng, rất muốn cầm lấy chiếc gậy bóng chày dựng ở góc tường rồi ra sức đánh tên hỗn đản này một chút.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ta cũng không muốn thế nào, chẳng qua.....”

“Không muốn thế nào chính là sẽ không có thế nào cả, ta cảnh cáo ngươi không cần càng dựa gần vào ta nha.....”

Về mặt nàng đề phòng, hận chết chính mình tối hôm qua say rượu làm càn.

Thấy hẳn thật sự ngoan ngoãn nghe lời đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, rốt cục thu thập hết đồ của mình, nàng cấp tốc chạy ra phía cửa.

“Ngươi..... Ta nói cho ngươi biết, những chuyện giữa chúng ta trong lúc đó đã phát sinh, khi ra khỏi cánh cửa này thì hết thảy không còn gì, hai ta gặp nhau thì xem như ai cũng không biết ai, cho dù đụng mặt ở trên đường, ngươi cũng phải coi ta trở thành người qua đường xa lạ, không được chào hỏi ta, không được nói với bất luận kẻ nào ngươi quen biết ta, không cho phép đem chuyện của ta nói cho người khác nghe, hơn nữa không cho phép ngươi đem chuyện tối hôm qua tuyên dương ra ngoài, nếu không.....” Nàng làm một động tác tự vận hung ác, “Ta liền tự sát, biến thành ác quỷ, mỗi ngày quần quít lấy ngươi.” (Sia: Động tác đưa tay xoẹt qua cổ sao?! >.

Thấy hẳn lộ ra vẻ mặt buồn cười khi nghe lời nàng nói; nàng cảnh giác như cũ, người không có thả lỏng, “Ngươi không nói lời nào thì ta coi như ngươi đáp ứng rồi.”

Dường như sợ hẳn đổi ý, nàng xoay người, mở cửa định chạy ngay ra ngoài, lại đột nhiên ngăn người.

“Đó là toilet trong nhà của ta.....” Phía sau truyền đến thanh âm mang theo ý cười trêu chọc. (>__.

Trong đầu nhất thời nhớ đến hơn tháng trước, ở quán bar gặp cô nàng điên đại đó rồi đưa về nhà.

Mà xét từ ngày đó tới nay, hai người trong lúc đó rốt cuộc cũng không cùng xuất hiện 1 chỗ.

Không nghĩ tới nàng nho nhỏ mặc váy xinh xinh, thế nhưng nàng cho hẳn một cảm giác mới mẻ, ít nhất so với kẻ điên say rượu xong làm loạn lên, hiện tại xem nàng thuận mắt hơn.

Nhưng..... tại sao nàng có thể xuất hiện ở nơi này?

Hồ Phi Phi hết sức xoay người thì chợt thấy được hẳn.

Ánh mắt giống như có thể biểu đạt tâm tình của nàng xuất hiện một tia kinh ngạc, nàng liền cẩn thận cúi đầu nhìn kỹ lại quyền tạp chí mình cầm chặt trong tay.

Sau một lúc lâu, lại giương mắt nhìn hẳn, nhìn qua nhìn lại vài lần, cuối cùng nàng cố gắng lấy đủ dũng khí đến gần hẳn.

“Ngươi, tên của ngươi là Hoắc Dĩnh Thần?”

Cô gái này dáng người thực không phải nhỏ gầy bình thường, căn bản chính là bộ dáng suy dinh dưỡng.

Hắn thế này mới thấy rõ tạp chí nàng cầm trong tay giống y quyền trong văn phòng của hẳn.

Nàng chẳng lẽ bởi vì đọc qua mấy trang báo này mới biết được tên họ của hẳn?

Cảm xúc thất bại nho nhỏ vừa mới vừa dâng lên, trước mắt hẳn liền xuất hiện tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện.

Hắn bằng năng lực đọc nhanh như gió chỉ dùng hơn mười giây, liền đọc rõ hết nội dung trên tờ giấy. (Sia: Chậm thì có >__o”

Cho đến khi nàng ngốc đờn rằng nanh cán bờ môi của hẳn, hẳn mới ý thức được nữ nhân này vốn thanh thuần tựa như nữ thánh Cecilia*.

Nhưng mà càng khiến hẳn ngoài ý muốn là khi đem thân thể mềm mại kia ôm trong ngực, hẳn cư nhiên không thể khống chế được dục vọng, điều mà hẳn vốn thường có thể áp chế được, rồi hẳn không tự chủ được chuyển từ bị động sang chủ động, đem nàng trong lòng ngoài ngoài ăn ngay cả xương cốt cũng không chừa.

Ngày hôm sau hẳn đã chuẩn bị tốt nếu nàng xảo trá, thậm chí ngay cả chỉ phiếu đều chuẩn bị xong.

Không nghĩ tới nữ nhân này sau khi thanh tỉnh, cư nhiên đem hẳn liệt vào nhân vật rất nguy hiểm (đứng thứ cuối cùng từ dưới lên >_

Lúc đó hẳn thực sự có chút ngoài ý muốn, nghĩ rằng trên thế giới thế nhưng còn nữ nhân có ý tứ như vậy.

Cho nên lúc nàng cầm giấy xét nghiệm xuất hiện ở cửa công ty, hẳn không khỏi có chút thất vọng, hoàn toàn khẳng định nữ nhân trong thiên hạ đều giống nhau, chính là thủ đoạn trong trò chơi bất đồng mà thôi.

Nhưng giờ trước mắt hắn, thân thể nhu nhược mềm mại nằm ở trên giường bệnh kia làm cho người ta có một loại cảm giác đầm đìa đáng yêu.

Nhìn thấy hắn mở cửa bước vào phòng, Hồ Phi Phi nằm ở trên giường gian nan tự ngồi dậy, hai cánh môi đẹp thần nhiên mang sắc xanh tím, thoạt nhìn có chút giống bộ dáng thiếu máu.

“Bác sĩ nói tình huống trước mắt của người không tốt lắm.”

Hắn đưa tay đóng cửa lại, chậm rãi đi thông thả đến bên giường, tao nhã ngồi xuống ghế bên cạnh, vắt chéo chân theo thói quen, lời nói và cử chỉ đều toát ra tự phụ cùng ngạo mạn.

“Kỳ thật người cần gì phải thế, chỉ cần trực tiếp cầm lấy tiền của ta, về mặt kinh tế ta cũng không keo kiệt.....”

“Ta không có!” Hồ Phi Phi phát hiện chính mình cùng nam nhân này trong lúc đó quả thực như ông nói gà bà nói vịt. “Ta đã suy nghĩ rất nhiều, nếu ta sinh tiểu hài tử này ra thì cuộc sống của ta có ảnh hưởng rất lớn, người..... Người có lẽ không biết ta là một cô gái thực hơi cổ hủ.....”

Nhắc tới chuyện thật sự chưa kết hôn đã mang thai, nàng đột nhiên không thể thấy được đúng lý hợp tình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng một chút. “Tóm lại, nếu sai lầm đã xảy ra, chúng ta thân là đương sự phải..... Phải cùng nhau đối mặt vấn đề này, tuy rằng đêm đó khả năng thật là ta chủ động trước, nhưng người.....”

Nàng cố lấy dũng khí, trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn có chút kiêu ngạo của hắn. “Nhưng người thanh tình, người hoàn toàn có thể đẩy ta ra hoặc làm cái gì khác, nhưng người chẳng những không có ngăn cản ta..... Còn, còn dung túng ta..... Cho nên chúng ta đều có lỗi.....”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“.....” Nàng bất an xoa nghịch hai ngón tay, “Tiểu hài tử này không thể giữ, nhưng..... Nhưng mà ta nghe nói sẽ rất đau, hơn nữa nếu không cẩn thận còn có nguy hiểm, chẳng may giải phẫu tiến hành không thành công, ta chết ở Đài Bắc cũng không có người biết, cho nên..... Cho nên.....” Nàng nhỏ giọng, ngập ngừng, “Vậy hoặc là chúng ta cùng nhau đến đó, cho nên người phải cùng ta đối mặt với nhau.”

Nàng một mình ở lại Đài Bắc, ngay cả một người quen thân cũng không có.

Đột nhiên phát sinh chuyện mang thai, nàng tất nhiên bị dọa tới chết khiếp.

Nghĩ tới nghĩ lui, người duy nhất có thể chộp tới để tặng cho nàng thêm can đảm, đương nhiên chỉ có cha của tiểu hài tử.

“Này, người rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?” Hoắc Đình Thần nghe không hiểu ra sao, hoàn toàn bị nàng làm cho hồ đồ.

“Đương nhiên là muốn người cùng tới bệnh viện giúp ta bỏ tiểu hài tử này a!” Biểu tình của nàng như thể hiện ‘Người ngu ngốc’, nàng trừng trừng nhìn hắn, “Như vậy cho dù ta có xảy ra cái gì không hay, thì còn người có thể báo người nhà của ta biết đến linh (nhận) di thể; nha, đúng rồi, tài khoản ngân hàng của ta còn có 29800 tệ, đến lúc đó người nhất định phải nhớ rõ rồi giao cho bố mẹ ta.....”

“Câm miệng cho ta!” Hắn đột nhiên tức giận chặn ngang lời nhắc nhở như đang để lại di chúc của nàng. “Người tốt nhất không nên định nói cho ta rằng người đêm nay sở dĩ chờ ở cửa công ty của ta chính là vì muốn ta cùng người đến bệnh viện phá thai?”

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hồ Phi Phi trước mắt ở tại một biệt thự xa hoa giữa sườn núi.

Từ khi nàng được đưa đến đây cho tới bây giờ, đã hơn 4 tháng, bụng dần dần to ra, dáng người được bồi bổ dần dần cũng đầy đặn hơn.

Nhưng người đàn ông chấp nhận cho nàng được đến nơi này..... Ách, tên của hắn đại khái là Hoắc Đình Thần đi.

Hai người trong lúc đó số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay còn chưa hết.

Nhìn không được hồi tưởng lại tình hình lúc trước ở trong bệnh viện, nam nhân kia tựa hồ thập phần tức giận đối với chuyện nàng muốn phá thai.

Hung tợn trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng thanh âm lạnh lùng của hắn được phát ra: “Đứa nhỏ này, người đừng phá, hãy sinh nó ra.”

Thấy nàng kinh ngạc, hắn lại nói: “Ta là người làm kinh tế, sẽ không làm chuyện lỗ vốn, hiện tại trong bụng người có hài tử của ta, thân là cha của đứa nhỏ, ta sẽ không ngồi yên mặc kệ.” Hắn bày ra gương mặt hồ hững như đang bàn công việc, “Ta muốn đứa nhỏ trong bụng người, về điều kiện người có thể tùy tiện nói ra, chỉ cần không quá mức quá đáng, ta đều có thể thỏa mãn người.”

Kia chẳng phải giống như đúc tình tiết viết trong tiểu thuyết sao?

Hồ Phi Phi nằm mơ cũng không nghĩ tới cái loại tình tiết trong chuyện xưa cũ này nhưng lại phát sinh với chính mình.

Hơn nữa nàng mới hai mươi tuổi, vẫn chưa hẳn là người lớn, nào có năng lực sinh và nuôi dưỡng đứa nhỏ.

Hoắc Đình Thần nhìn ra mặt nàng lộ vẻ do dự, tiến thêm một bước lại nói: “Nhà của ngươi ở Thai Nam*, cha mẹ kinh doanh một cửa hàng trái cây không lớn lắm, hai người chủ đều định cư ở Thượng Hải. Ngươi lần này đến Đài Bắc là muốn cùng bạn trai quen đã bốn năm gặp nhau, lại không nghĩ rằng kẻ tên là Từ Trạch Minh kia cư nhiên bắt cả hai tay, sống cùng một chỗ với Cao Lệ Lệ, con gái ông chủ của tổng công ty đó.”

Hắn hơi nói ra báo cáo điều tra mà chính hắn dùng thời gian nhanh nhất phái người điều tra được, làm Hồ Phi Phi kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Hiển nhiên tiểu đứa ngược này đối với bạn trai của mình vì sao phản bội, cùng với lai lịch bên thứ ba kia cũng không biết.

Hồ Phi Phi đương nhiên kinh ngạc, không chỉ có bạn trai trước vì tiền đồ mà vứt bỏ nàng, càng làm cho nàng ngoài ý muốn là người đàn ông trước mắt này không quen thân lắm sao có thể hiểu biết bối cảnh gia đình nàng rõ ràng như thế.

Hoắc Đình Thần là người làm ăn, hiệu suất làm việc nhanh vô cùng, hơn nữa tuyệt đối có mục đích.

Hắn sờ đi đột nhiên hạ quyết định này là vì tiểu sinh mệnh trong bụng Hồ Phi Phi đối với hắn mà nói thì thật quan trọng.

“Lúc trước ngươi kiên trì cùng Từ Trạch Minh kết giao, từng bị người trong nhà phản đối, hiện tại ngươi bị hắn vứt bỏ, cho nên không còn mặt mũi trở về gặp cha mẹ, ở lại Đài Bắc là lựa chọn duy nhất trước mắt ngươi.”

“Hồ Phi Phi,” Hắn gọi tên của nàng không thiếu một chữ, cũng bày ra gương mặt đàm phán. “Ngươi hiện tại không có đường sống để lựa chọn, đầu tiên, tài khoản ngân hàng của ngươi sắp thiếu hụt. Tiếp theo, ta tùy lúc đều có thể khiến tòa soạn ngươi hiện tại đang làm việc ở đó đóng cửa, cũng khiến ngươi tìm không được công việc khác. Thứ ba, hiện tại tình huống sức khỏe của ngươi cũng không thích hợp bỏ tiểu hài tử đi, trừ phi ngươi muốn về sau một thân toàn bệnh.” Nói xong, hắn cao ngạo liếc nhìn nàng đang trên giường bệnh.

“Mà ta hiện tại có thể cho ngươi một con đường thoát, là phải sinh đứa nhỏ ra cho ta, ta sẽ cho ngươi nơi ở, cũng tìm người y tá chăm sóc chuyên nghiệp tới chiếu cố ngươi, chờ ngươi sinh hạ đứa nhỏ, ta còn sẽ gửi vào tài khoản ngân hàng của ngươi tám triệu (8.000.000 tệ), đến lúc đó chúng ta lại chia hai ngả, về sau không cần ở chung.” (\$_\$_)

Liên tiếp đã kích cùng dụ hoặc đồng thời từ miệng của người đàn ông kia thốt ra, nàng bị hù dọa sùng sốt, cuối cùng đã bị hắn đưa từ bệnh viện đến ngôi biệt thự xa hoa này.

Được rồi! Nàng thừa nhận nàng chỉ có thể làm đà điểu, nàng mới hai mươi tuổi, mặc danh kỳ diệu (không thể tin được) có đứa nhỏ với đối tượng một đêm tình, vậy nàng nên giải thích như thế nào với cha mẹ?

Hoàn hảo Hoắc Đình Thần tuy rằng làm người lạnh lùng, nhưng chẳng hề keo kiệt bủn xỉn, từ khi đưa đến biệt thự nàng liền nhận được sự chăm sóc cũng khoản đãi tốt nhất.

Đối với người dường như sắp không còn một xu dính túi lại không dám đối mặt người nhà, nàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Hiện tại cuộc sống hằng ngày của nàng hầu hết mọi việc đều có chuyên gia hầu hạ, công việc ở tòa soạn bị người kia lấy một cái lý do xin bỏ việc ngay cả chính nàng cũng không biết ở đâu ra.

Mà bởi vì sợ ở lại Đài Bắc lâu rồi chưa về nhà, cha mẹ sẽ nghi ngờ, cho nên hắn giúp nàng nghĩ có, lừa cha mẹ rằng Từ Trạch Minh giúp nàng tìm được công việc ổn định, nên nàng quyết định ở lại Đài Bắc dốc sức làm ăn, bắt quả bởi vì công tác còn chưa bắt đầu, gần nhất khả năng cũng không về nhà sớm được.

Cũng may tâm tư cha mẹ đơn thuần, chỉ nhắc nhở qua điện thoại nàng phải bảo trọng thân thể, không hỏi kỹ càng gì nhiều.

Khi mới tới căn biệt thự này, nàng đã bị sự xa xỉ ở nơi này cùng những đồ đạc trang hoàng sang quý gây sốc.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng ngủ, lầu ba là phòng chơi.

Sau hoa viên trồng đủ loại cây xanh, còn có một bể bơi ngoài trời cỡ siêu đại.

Nàng từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở miền nam (của đảo Đài Loan), điều kiện trong nhà tuy rằng được coi là hơi hơi khá giả, nhưng cùng so sánh với nhà của kẻ có tiền này thì tuyệt đối như một cái ở trên trời một cái ở dưới đất. (Sia: 1 cái trên trời, 1 cái vực thẳm thì hơi quá ^__^ nên để dzậy)

Vốn tưởng rằng biệt thự xa hoa này là nhà chính của Hoắc Đình Thần.

Nhưng nàng ở đây đã hơn bốn tháng, ngay từ ngày đầu từng nhìn đến hắn ngẫu nhiên xuất hiện, sau đó nàng không hề nhìn thấy hắn thêm lần nào.

Hơn nữa trừ bỏ vài người hầu cố định quét dọn, và Trung bá (bác Trung ^.^) quản gia nghiêm khắc kiêu loi, cùng với Lãnh San San là người mà Hoắc

Dinh Thần phải tới chuyên môn phụ trách chiếu cố và quản lý nàng, tại tòa nhà lớn nàng không gặp được người thân nào của Hoắc Dinh Thần. Chẳng lẽ tên đó mồ côi?

*Thai Nam(Tainan) muốn biết thêm về thành phố nè xin mời ghé qua đây: <http://en.wikipedia.org/wiki/Tainan>

Hôm nay thời tiết sáng sủa, Hồ Phi Phi cùng tản bộ với Lân San San ở hoa viên phía sau nhà và muốn phơi nắng ấm cả buổi sáng; nàng có bầu đã sáu tháng, bụng càng ngày càng to tròn.

“Phi Phi, cục cưng trong bụng em nhất định là một tiểu soái ca.” Những lời này cơ hồ mỗi ngày Lân San San đều phải thốt ra khỏi miệng ít nhất một lần.

Cô diu Hồ Phi Phi ngồi xuống ghế, quay lại lấy đĩa hoa quả tươi cùng đồ uống, “Phụ nữ trong lúc mang thai nhất định phải ăn nhiều hoa quả, như vậy cục cưng sinh ra mới có thể có làn da trắng nõn mịn màng.”

Hồ Phi Phi bị cô chọc cười, “Nếu là bé trai mà làn da trắng nõn mịn màng, tương lai lớn lên có thể thực giống nữ nhi hay không?”

“Sẽ không thế đâu, em xem Hoắc tiên sinh có làn da trắng trẻo, hơn nữa càng trưởng thành càng phong nhã, anh tuấn mê người như vậy, nhưng tiên sinh vẫn rất nam tính a.” Mỗi lần nhắc tới Hoắc Dinh Thần, trên mặt Lân San San đều toát lên ánh mắt sùng bái. “Thật muốn nhanh chút nhìn thấy cục cưng trong bụng em chào đời, nếu là bản thu nhỏ lại của Hoắc tiên sinh nhất định sẽ cực kỳ đáng yêu, cực kỳ đẹp trai.”

Cô đã đạt được chứng chỉ hành nghề y tá, cũng rất có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai; tuổi hai người xấp xỉ nhau, ở chung lâu cũng hợp, trở thành tỷ muội tốt không có gì giấu nhau.

Đối với sự kiện ô long giữa Hồ Phi Phi cùng Hoắc Dinh Thần lúc đó (419 ấy>._

Tuy rằng ý niệm này hần đã dùng vô số lần tự nhắc nhở trong đầu, mà khi hần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy yếu của Hồ Phi Phi dần dần trở nên có da có thịt hơn nhờ hần ân cần ‘dạy bảo’, hần tự nhiên sẽ cảm thấy thực thụ thái.

Hồ Phi Phi bị tiếng hô của hần dọa nhảy dựng, nhất thời xoay người, nhanh chóng đem chứng cứ phạm tội giấu phía sau, cũng cười gượng một tiếng.

“Ta chỉ là nhìn đỡ thèm, cũng không có ăn vào trong bụng.”

“Không có ăn vào trong bụng?” Hần hí mắt soi xét nàng, thanh âm lạnh lùng đầy nghi ngờ.

“Ách..... Kỳ thật, miệng chỉ có liếm một chút ít thôi.” Bị hần hung ác trừng mắt, nàng sợ tới mức lè lè cái lưỡi đáng yêu.

“Chỉ liếm một chút ít thôi?”

Hần tiếp tục trừng mắt dọa nàng, cũng không khách khí đoạt lại tội chứng của nàng cố gắng giấu phía sau, là một hộp kem vani, xem tình hình thì nó đã bị nàng tiêu diệt hơn một nửa.

“Vậy đây là người chỉ liếm một chút ít thôi?” Hừ lạnh một tiếng, hần không khách khí đem hộp kem quăng vào thùng rác.

Tầm mắt Hồ Phi Phi dạo qua một vòng theo độ cong đường vòng cung, thời điểm tuổi thọ hộp kem đến hồi kết thúc, nàng mới lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

“Người, người làm thế thật quá phí phạm.” Nàng đương nhiên không dám lớn tiếng oán giận, nhưng nàng vẫn có lá gan nhỏ giọng thấp rủa.

“Người còn dám nói, đã cảnh cáo người bao nhiêu lần, không cho phép người lại ăn đồ quá lạnh nữa, lần trước giáo huấn hiện tại liền quên hết sao?” Khuôn mặt tuấn tú của hần nhăn lại, “Người nào không muốn sống nữa, dám mua kem hộp để trong tủ lạnh.....” Nói xong, thân mình cao lớn đang định vọt ra ngoài đi mắng chửi người.

Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên giữ chặt cánh tay hần, đôi mắt to chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn còn biểu lộ vẻ rất vô (số) tội.

“Không cần trách cứ người khác, là... là ta lần trước cùng San San đi siêu thị mua sắm, vụng trộm mua về cất trong tủ lạnh.”

Nhiều ngày ở chung, nàng đã biết tính tình hần rất xấu, nhưng lại thiết diện vô tư, nàng cũng không muốn bởi vì chính mình ăn vụng mà liên lụy người khác.

Xoay người, hần trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của nàng. “Nói như vậy, người đang công khai khiêu chiến quyền uy của ta?”

“Ta, ta không có đâu.” Nàng nhỏ giọng ngập ngừng.

“Nha?” Hần hừ lạnh một tiếng, “Đó là người nào ngu ngốc chính mồm đáp ứng ta về sau không hề tùy tiện ăn bậy ăn bạ mấy thứ gì đó? Ta không phải nói qua với người sao, nếu người không thích đồ ăn mà Vương làm có thể nói cho ta biết, ta sẽ tự mình trở về làm cho người ăn.”

Hoắc Dinh Thần cảm thấy chính mình thật sự uống sai thuốc, hần đường đường là một đại nam nhân cao 7 thước (tầm 1m8 ^._

Hồ Phi Phi lập tức dường như giống cún con nghe lời ngồi xuống ghế, nhìn hần lấy một cái thìa, cẩn thận đồ canh bỏ vào trong bát, chỉ riêng mùi vị thơm ngào ngạt cũng đủ khiến nàng tham lam, nước miếng chảy ròng ròng.

Đem bát đưa tới trước mặt nàng, xem nàng uống ngon lành, nội tâm Hoắc Đình Thần chậm rãi có được cảm xúc hạnh phúc vây quanh.

Cô gái bé nhỏ bởi vì được chăm sóc kỹ nên giờ khá mũm mĩm, trở nên có da có thịt, làn da mịn màng trắng hồng, thoát nhìn phá lệ mê người, vài giọt nước canh lưu lại ở khóe môi nàng hiện ra vài phần nghịch ngợm.

Nhìn không được hấn vuron ngón trỏ, nhẹ nhàng đảo qua bên môi nàng, động tác cực kỳ ôn nhu, đồng thời rung động trái tim cả hai người.

Nhiều ngày ở chung, giữa hai người đã hình thành sự ăn ý hiểu lòng không lời.

Tuy rằng hai người vì tiểu sinh mệnh này đột nhiên mà bị bắt cột vào cùng nhau, nhưng trong lòng Hồ Phi Phi vốn đơn thuần đã sinh ra lòng ý lại khôn kể với Hoắc Đình Thần.

Hai người giống như đôi vợ chồng chung sống đã lâu dưới một mái nhà, tuy rằng phân phòng mà ngủ, nhưng trong khoảng thời gian từ đó tới nay, sự quan tâm của hấn đối với nàng đã muốn vượt quá xa quan hệ giao dịch đơn thuần.

Mà nàng lại kinh hoàng phát hiện rằng khi không nhìn thấy hấn, lòng nàng sẽ tràn đầy chờ mong; khi nhìn thấy hấn, không hiểu sao sẽ dâng lên cảm xúc hồi hộp.

Nàng. Chẳng lẽ lại yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

“Qua tất cả các kiểm tra, tình huống thai nhi trước mắt thập phần khỏe mạnh, dự tính ngày sinh là vào ngày 18 tháng sau.” Trong bệnh viện, bác sĩ tuyên bố kết quả kiểm tra vừa mới có.

Đôi mắt Hoắc Đình Thần gắt gao nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Một thai nhi nho nhỏ, tứ chi đã thập phần kiện toàn, bất quá cánh tay nhỏ bé yếu ớt giống như nếu nhẹ nhàng chạm vào sẽ gãy mất, khuôn mặt nho nhỏ bây giờ còn nhìn chưa ra hình dáng cụ thể, đứa trẻ nhu thuận nằm trong túi cung mẫu thân có vẻ vẫn nhọc (nhỏ yếu) lại im lặng.

Đứa nhỏ của hấn. Thai nhi kia là con của hấn sao?

Cho dù đàm phán thành công hợp đồng bạc triệu, Hoắc Đình Thần cũng chưa bao giờ từng kích động tâm tình quá mức như lúc này.

Cảm giác được làm cha. thật khó hình dung.

Nhưng hiện tại, tiểu gia hỏa kia chân thật xuất hiện ở trước mặt, không ngoan ngoãn mà thỉnh thoảng hơi hơi động đậy, biểu hiện dấu hiệu sức sống cường đại của bé.

“Phi Phi, nếu thấy không thoải mái, ngại nhất định phải lập tức nói cho bác sĩ biết, nghe chưa?”

Vẫn lo lắng tiểu ngu ngốc này sẽ không tự chiếu cố chính mình, mỗi ngày hấn ở bên tai nàng ân cần dạy bảo không để yên, ngay cả hấn đều cảm thấy chính hấn có chút không bình thường. (Sia:cực nhieu chứ chút ít nổi gì >__o

Mà Từ Trạch Minh mất hết mặt mũi, sượng đỏ mặt, giận dữ đến mức xô đẩy Hồ Phi Phi một phen.

Sự tình phát sinh tuân lệnh nhân trở tay không kịp, Hồ Phi Phi có bầu gần 9 tháng ngồi trên ghế bị Từ Trạch Minh xông đến đẩy mạnh, ngã nhào luôn xuống sàn, bụng nàng chột đau đớn không thôi, dòng máu tươi đỏ sẫm từ bụng chảy xuống chân nàng.

Hoắc Đình Thần bị màn này làm khiếp sợ tới mức mặt mày trắng bệch, Từ Trạch Minh phục hồi tinh thần rồi cũng biết đại họa sắp đến. Ngay lúc anh ta muốn chạy trốn, cả người Hoắc Đình Thần đã phần nộ đến cực điểm một quyền đánh bay tên đáng chết đó ra ngoài. “Tên họ Từ kia, nếu Phi Phi có chuyện gì không hay xảy ra, ta bắt ngươi phải dùng mạng đền mạng.” Một tay ôm Hồ Phi Phi vào trong lòng, Hoắc Đình Thần cũng nhanh lao khỏi như bay ra khỏi nhà hàng.

Trong hành lang bệnh viện, bác sĩ cùng y tá nhanh chóng đẩy Hồ Phi Phi đau đến khóc không ngừng tới phòng mổ.

Nhìn sắc mặt Hồ Phi Phi trắng bệch, giữa hai chân không ngừng chảy máu như cũ, Hoắc Đình Thần cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, không ngừng trấn an nàng.

“Người sẽ không có việc gì, đừng sợ.”

“Đau quá..... Đau quá..... Ta sẽ ...sẽ không chết chứ?”

Thanh âm nhỏ như ruồi muỗi kêu, nước mắt đỏ rào rào xuống, thể hiện nàng đang rất sợ hãi cùng lo lắng.

Hoắc Đình Thần liếc mắt nhìn nàng, “Sẽ không, ta có thể thề với trời, người tuyệt đối sẽ không chết, người sẽ trường thọ đến trăm tuổi.”

Nàng cố giấu nỗi lòng ám đạm mà gắng cứng rắn tươi cười một chút, “Nếu..... Ta thật sự bất hạnh ra đi, người làm ơn chăm sóc đứa nhỏ thật tốt.....”

“Không! Người sẽ không có việc gì, ta muốn người sống thật khỏe mạnh.....”

Đến cửa phòng giải phẫu, Hoắc Đình Thần còn muốn theo vào nhưng bị y tá ngăn ở ngoài cửa, “Tiên sinh, mời hãy chờ ở bên ngoài.....”

“Đề ta đi vào! Ta muốn cùng nàng.....” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kiệt sức của nàng, biết tính ý lại bức thiết của nàng đối với hắn, nên hắn nóng lòng gào thét.

“Thực xin lỗi, tiên sinh, xin đừng làm chậm trễ việc tiến hành phẫu thuật, mời ngài dừng lại.”

“Gặp quý!” Hắn lớn tiếng tháp rủa, hốc mắt gấp đến độ đỏ bừng, “Ta là cha đứa nhỏ trong bụng nàng.....”

Y tá thấp phen kiên trì như cũ, “Tiên sinh, xin ngài phối hợp với bác sĩ trị liệu người bệnh.”

Mắt thấy Hồ Phi Phi bị đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật, đèn trên bàn mổ chợt sáng lên, mà hắn bị đẩy ra ngoài cửa buộc phải dời đi, chợt lúc đó trái tim hắn dường như trống rỗng.

Hắn gất gao bắt lấy cánh tay một y tá trong đó, ánh mắt cuồng loạn mà khẩu khí cũng rất kiên quyết, “Nếu có chuyện ngoài ý muốn, nhờ các vị ưu tiên cứu chữa người mẹ.”

Y tá nghiêm túc gật đầu, rồi xoay người đi, để hắn hoàn toàn đứng ngoài cửa phòng mổ.

Hoắc Đình Thần ngồi một mình ở ghế dài, hai tay che khuất mặt, trong đầu tự nhiên bất ngờ xuất hiện khuôn mặt tươi cười của tiểu nữ nhân hồn nhiên, vô tà (không tà niệm), ngây thơ kia.

Từ khi nào hình bóng cô gái nhỏ ấy đã bắt đầu khắc sâu vào tận đáy lòng hắn?

Khi sinh mệnh nàng gặp nguy hiểm, vì sao hắn lại sợ hãi như vậy?

Thật sự chỉ vì đứa nhỏ mới giữ nàng ở bên người sao? Nếu đúng thế, vì sao vừa mới nãy hắn thà rằng bỏ qua thân sinh cốt nhục (đứa con ruột), cũng muốn bác sĩ cứu mạng nàng.

Từ phòng giải phẫu truyền ra một trận thét chói tai, hắn bỗng nhiên cả kinh đứng bật dậy, đi thẳng tới cửa phòng mổ.

Tiếng khóc thê lương kia tựa như roi mây quất vào ngực hắn, thân không ngừng run run, “Phi Phi.....”

Hắn nắm chặt hai nắm đấm, hận không thể lập tức vọt vào, đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, đau đớn của nàng đều hãy để hắn gánh chịu.

Dần dần tiếng khóc đau đớn kia càng ngày càng nhỏ rồi rốt cục dừng, hắn khẩn trương đi qua đi lại, vừa thấy y tá từ phòng giải phẫu vội vàng đi ra, hắn vội vàng tiến lên hỏi.

“Tình trạng nàng thế nào?”

“Mất máu quá nhiều, cần khẩn cấp truyền máu.....”

“Nàng..... Nàng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng hay không?” Trái tim đã muốn nhảy tới yết hầu, hắn gian nan hỏi ra miệng.

“Chúng tôi sẽ cố hết sức.” Nói xong, y tá vội vã rời đi.

Hoắc Đình Thần ở ngoài cửa lo lắng đợi chờ, hiển nhiên phẫu thuật cũng không thuận lợi, vài y tá thay phiên vào vào ra ra, sau đó lại có vài bác sĩ sắc mặt ngưng trọng cũng nhanh chóng tiến vào phòng mổ.

Lo lắng cùng bất an quanh quẩn trong đầu, ngay khi Hoắc Đình Thần sắp không giữ được nội tâm lo lắng phát cuồng, cực kỳ muốn vọt vào phòng giải phẫu, trong phòng truyền ra tiếng khóc oe oe nỉ non của trẻ con!

Trong lòng hắn căng thẳng, không bao lâu, chỉ thấy y tá ôm một đứa bé nhỏ đi ra.

Hắn sải bước dài vọt đến, hai mắt nhìn qua đứa trẻ, rồi gất gao nhìn chăm chăm y tá, “Mẹ đứa nhỏ..... Tình trạng thế nào?”

“Chúc mừng anh, mẫu tử (mẹ, con) bình an!”

Bốn chữ ngắn gọn cũng đủ giống như lệnh đặc xá, cứu vớt linh hồn sắp hồng mắt của hắn.

Xí nghiệp Đại Vũ chính thức tuyên bố phá sản, tập đoàn Lăng Phong lấy giá thấp thu mua lại, toàn bộ các giám đốc điều hành xí nghiệp Đại Vũ bị sa thải.

Tin tức xí nghiệp Đại Vũ bị phá đổ, dĩ nhiên khiến cho toàn thương giới Đài Bắc xôn xao một trận.

Lý do là tập đoàn Lăng Phong chỉ dùng thời gian một tuần đã đem nó phá đổ rồi thu mua lại, làm cho thương giới đều ồ lên kinh ngạc.

Người ngoài đều không biết vì sao, ngày trước Hoắc Đình Thần còn cùng xí nghiệp Đại Vũ có giao dịch kinh doanh vài vụ với nhau, thế nhưng lần này ra đòn đau hạ độc thủ, chỉ nói quả nhiên thương trường như chiến trường.

Duy nhất chỉ có Hồ Phi Phi nhìn thấy tin tức này xong, lập tức hiểu được nguyên nhân trong đó.

Mặc dù về phương diện công việc của hắn, nàng cơ hồ chẳng hiểu biết gì, khả năng rằng chuyện ngày đó ở nhà hàng nàng bị Từ Trạch Minh đẩy ngã làm cho sinh non, quả thật đã chọc giận Hoắc Đình Thần.

Hồ Phi Phi vĩnh viễn cũng không quên được khi nàng hết hôn mê tỉnh lại, nhìn về mặt hắn lo lắng, bộ dáng thấy nàng thức tỉnh, hắn gất gao nắm tay nàng, thanh âm khàn khàn trầm thấp nói: “Cảm ơn người.”

Ba chữ ngắn gọn, nàng chỉ có thể liên tưởng tới hắn đại khái cảm tạ nàng vì sinh hạ tiểu hài tử bình an cho hắn, nhưng giọng nói của hắn chứa chan tình cảm khiến nàng tựa hồ cảm thấy không chỉ có như thế, nàng nghĩ mãi cũng không rõ, nhưng ánh mắt sâu thẳm ấy làm ngực nàng run nhẹ.

Đây sẽ là yêu sao?

Trong đầu óc đơn thuần, chấp nhất của nàng cho rằng yêu một người thì sẽ si tình tặng hoa ngắm trăng, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn kem.

Tựa như năm đó nàng cùng Từ Trạch Minh, hai người đôi lần hẹn hò, vào ngày đặc biệt thì anh ta cũng sẽ mang hoa tặng nàng.

Thậm chí trong quan niệm của nàng, chỉ cần hắn sẵn sàng nắm tay nàng, thân nhiên mỉm cười với nàng một chút, chính là biểu hiện yêu nàng.

Nhưng hiện tại, Hoắc Đình Thần chưa hứa hẹn nàng cái gì, thế nhưng liền xông vào lòng nàng như vậy.

Hại nàng chỉ cần một mình cùng hắn ở một chỗ, sẽ có những ý nghĩ kỳ quái, thậm chí ngay cả nằm mơ đều bởi vì thấy hắn mà cười khi tỉnh dậy.

Nàng cũng từng. Vì Từ Trạch Minh mà si mê quá như thế sao?

Đáp án mơ hồ, cảm tình suốt bốn năm cư nhiên không đánh lại được tình cảm sáu tháng ở chung cùng Hoắc Đình Thần.

Trong lòng không chỉ lo lắng, Hồ Phi Phi biết tự hỏi chính mình không thích hợp, quyết định đi xem con mới sinh, có điều lúc nàng đi vào phòng trẻ sơ sinh trong bệnh viện, nhìn thấy có người ôm cục cưng của nàng lúc xoa lúc nắn, lúc vuốt lúc véo bắt điếc nhạc hồ (vui đùa quên thời gian).

Nhìn kỹ thì người nọ không phải là lão quái nhân từng gặp mặt một lần ở biệt thự của Hoắc Đình Thần sao?

“Này, ông lão này, nhanh nhanh buông con tôi ra.”

Mất thấy đứa con bảo bối bị người kia ngược đãi, bản năng người mẹ trong Hồ Phi Phi nhất thời nổi lên.

Hoắc Chính Đông ôm bé con vừa đưa mắt lạnh nhạt soi xét, bình phẩm từ đầu đến chân người mẹ trẻ đang giương nanh múa vuốt kia.

“Sớm biết rằng người như cây gậy trúc sinh không ra tinh phẩm gì, người xem đứa nhỏ này mặt vừa khô vừa nhăn, giống tiểu lão đầu khô quắt, thật sự là chẳng muốn ngắm.”

Lời này hiển nhiên chọc giận Hồ Phi Phi, nàng hung dữ vọt tới trước mặt Hoắc Chính Đông, hai tay chống thắt lưng bày ra bộ dáng tư thái cọp mẹ.

“Ông lão quái nhân này rốt cuộc quá đáng quá mức, sao có thể tùy tiện chạm vào tiểu hài tử của người khác, nhanh nhanh đưa con tôi cho tôi.”

Hoắc Chính Đông đột nhiên nhìn nàng lạnh lùng cười, “Trên thế giới này, người có tư cách nhất chạm vào đứa nhỏ này chính là ta.” Nói xong một câu tràn ngập huyền cơ, ông đem bé con đặt lại giường. “Tuy rằng đứa nhỏ này xấu hơn rất nhiều so với dự đoán ta muốn, bất quá ta để ý chính là huyết thống.”

Hồ Phi Phi thất thần nhìn đứa con bảo bối mới sinh ra không quá vài ngày. Đứa bé nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn nhó, còn chưa nhìn ra giống nàng hay vẫn là giống ba của bé nhiều hơn một ít.

Bé giờ phút này đang ngủ say, còn phát ra tiếng hít thở đều đều.

Nhìn không được nàng đưa tay vuốt ve cái đầu mới chỉ có một chút tóc của con, đáy lòng đột nhiên dâng lên nỗi bất an nặng nề.

Những căng thẳng trong lúc mang thai cùng niềm vui sướng khi tiểu bảo bảo (con bảo bối) vừa sinh ra, theo thời gian trôi qua mà dần dần biến mất.

Nàng trong giây lát nhớ tới, chính mình cùng Hoắc Đình Thần lúc trước còn có thỏa thuận bằng miệng.

Lúc trước hắn đã muốn cùng nàng vạch rõ, đưa nhỏ sau khi sinh phải giao cho hắn nuôi nấng, mà hắn sẽ cho nàng thù lao 8 triệu (tệ).

Nghĩ đến đây, nhiều ngày hạnh phúc trong nháy mắt liền biến ảo thành bọt nước, niềm vui sướng làm mẹ hoàn toàn bị vùi u sầu thay thế.

“Cục cưng.....” Nàng nhìn không được nửa quỳ bên giường nhỏ của con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta đau lòng ấy, “Mẹ có lẽ rất nhanh sẽ rời xa con, con còn nhỏ như vậy, nếu không có mẹ ở cùng con, có thể cảm giác được cô đơn hay không?”

“Bất quá không vấn đề, ba con rất nhiều tiền nga, sẽ tìm cho con rất nhiều bảo mẫu chuyên nghiệp tới chăm sóc con, tương lai có lẽ một ngày nào đó ba con còn có thể tìm một người mẹ mới cho con.....”

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Hoắc Đình Thần cùng một người phụ nữ khác ôm nhau mà cười, đáy lòng nàng đau thắt lại, khổ sở muốn chết.

Nàng không cần chính con mình có một ngày gọi nữ nhân khác là mẹ, lại càng không muốn tách khỏi đứa con mà nàng liều mạng đổi lấy.

Nắm chặt bàn tay mập mập nhỏ bé của con, nàng không kìm nén được nên hốc mắt đỏ, “Cục cưng, mẹ không muốn rời xa con, cục cưng, con nghe thấy không? Mẹ không muốn rời xa con.....”

Bé con an lành nằm trên giường, cảm thụ được độ ấm trên tay mẹ và hương thơm ngào ngạt nên càng ngủ say sưa, thế giới phức tạp của người lớn đối với bé mà nói thì hoàn toàn xa lạ.

Mà khi Hoắc Đình Thần xuất hiện ở cửa phòng bệnh, chính là nhìn thấy một màn thương cảm như vậy.

Nghe thấy phía sau có tiếng động rất nhỏ, Hồ Phi Phi thì thảo tự nói vừa nhanh quay đầu lại, ánh mắt chợt thấy Hoắc Đình Thần liền thay đổi.

Nàng nhìn không được xấu hổ một trận, lo lắng rằng bộ dáng chật vật của mình vừa mới bị hắn thu hết vào đáy mắt.

Vội vàng nâng tay xoa xoa gát gát khoe mắt ươn ướt, nàng bắt buộc chính mình xả ra một nụ cười tự nhiên, “Người tan làm rồi, hôm nay về thật sớm nga, cục cưng hôm nay thực ngoan, uống sữa xong liền ngủ yên, cả tiếng sấm cũng không làm con tỉnh giấc đâu.”

Nói xong, nàng đứng dậy, đắp cái chăn nhỏ cho bé, “Nha, đúng rồi, hôm nay ông lão lúc trước đã tới biệt thự lại đến nữa, còn nói một đồng lời lẽ mạc danh kỳ diệu, tức nhất là ông cư nhiên ghét bỏ cục cưng, nói bộ dạng của con xấu, thật sự là tức chết người đi được.....”

Sắc mặt Hoắc Đình Thần bởi vì lời nàng nói mà trở nên khó coi hẳn lên, hắn đến gần từng bước, một phen cầm lấy cánh tay nàng.

“Người nói hôm nay có người đến xem qua cục cưng?”

Gương mặt hắn chợt trở nên nghiêm khắc dọa nàng sợ, kinh ngạc gật đầu, chỉ thấy Hoắc Đình Thần nhỏ giọng rủa một tiếng.

“Tốc độ của tử lão nhân (ông già đáng chết hoặc ông già sắp chết) >.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Đây là thứ ông muốn.”

Hoắc Đình Thần đem báo cáo kết quả xét nghiệm kiểm tra ADN quảng xuống mặt bàn làm việc xa hoa khiến nó mờ tung; biểu tình hắn nghiêm túc, lạnh như băng.

Những gì phải đối mặt vẫn nên đối mặt, trốn tránh cũng không thể giải quyết vấn đề, đây là kim chỉ nam đầu tiên mà chính hắn tự tổng kết ra, đúc kết lại suốt hai mươi năm sống.

Ngồi sau bàn công tác, Hoắc Chính Đông nâng nâng mí mắt, cũng không thèm liếc mắt nhìn kết quả kiểm tra ADN kia tới một cái.

“Không nghĩ tới tốc độ của cháu rất nhanh chóng, ông đã cho rằng hai chúng ta hai mươi năm nữa mới có thể lại đấu với nhau.”

Nói xong, ông đem kết quả xét nghiệm kia cầm đến trước mặt, giống như không chút để ý, khinh thường liếc mắt một cái, rồi sau đó lạnh lùng hừ một

tiếng.

“Tuy rằng đứa bé kia xác thực chảy dòng máu của Hoắc gia, nhưng ông không xác định nó cũng có đủ tư cách kế thừa tập đoàn Minh Trụ. Đinh Thần, cháu có biết, ông luôn luôn yêu cầu rất cao về huyết thống cùng tư chất.”

Ánh mắt Hoắc Đinh Thần lạnh lùng, giống như khinh thường, ngay cả tươi cười trên mặt cũng mang nét trào phúng, “Thế gian vốn không tồn tại hoàn mỹ, ông nên thử chấp nhận một ít tỳ vết mới đúng.”

“Hừ! Đến hôm nay cháu còn cố chấp kiên trì quan điểm của cháu là chính xác sao? Nếu phán đoán của cháu thật sự đủ sáng suốt như thế, sự kiện năm đó phải giải thích như thế nào.....”

“Chuyện quá khứ cháu không muốn nhắc lại.” Hần không khách khí chặn lời đối phương, biểu tình trở nên có chút nôn nóng.

Hoắc Chính Đông cũng chẳng buồn nhúc nhích, sắc mặt vẫn như thường, “Nhiều năm đã trôi qua, cháu vẫn như trước không chịu đối mặt với sai lầm của chính mình từng phạm phải, điều này chỉ có thể chứng tỏ cháu đang sợ hãi.....”

“Đủ rồi!” Hoắc Đinh Thần không kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng, “Từ lão nhân, ông rút cuộc có thể để cho cháu yên được không? Cháu hiện tại tự nắm giữ số mệnh trong tay chính mình, ông tốt nhất không cần lại can thiệp đến cháu.”

Tiếng găt gõn chấm dứt, căn phòng bởi vậy xuất hiện sự trầm mặc trong khoảnh khắc, một già một trẻ tựa hồ đều muốn biểu đạt gì đó, sắc mặt trở nên đồng dạng khó coi vô cùng.

“Nếu như vậy.....” Hoắc Chính Đông mở miệng trước, phát ra thanh âm nặng nề, “Đứa bé kia, cháu chuẩn bị khi nào thì đưa nó cho ông đây?”

Hoắc Đinh Thần chột ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn không thể đáp trả.

Hoắc Chính Đông hé hé đôi mắt hẹp dài mang đầy nếp nhăn, “Đinh Thần, đây chính là ước định song phương lúc trước giữa chúng ta, hay là cháu muốn đổi ý?”

Ước định..... Hần làm sao có thể quên mất ước định này.....

Vì vậy ước định quý quái đó đã biến thành đau đớn không thể xóa nhòa trong cuộc đời của hắn.

Mỗi lần nhìn đến từ lão nhân này đều khiến hắn hồi tưởng lại rõ ràng một lần nữa cơn ác mộng năm xưa.

Hắn kiêu ngạo tự phụ, cũng không chấp nhận cúi đầu trước bất kỳ ai hoặc bất cứ việc gì, trong quá trình hắn trưởng thành, cơ hồ không gặp phải khó khăn hay suy sụp, thậm chí bước binh nhận định chính mình phán đoán gì cũng đều chính xác.

Không nghĩ tới, hắn lại xui xẻo bị một nữ nhân ngoan độc ‘ngáng chân té ngã’, và trong cuộc đời huy hoàng của hắn tăng thêm một vết bẩn.

Mà nhân chứng duy nhất là ông nội của hắn, tổng giám đốc tập đoàn Minh Trụ, lão hồ ly hô phong hoán vũ trên thương trường – Hoắc Chính Đông.

Hai ông cháu đều quyết liệt, hắn tuyên bố từ bỏ việc kế thừa tập đoàn Minh Trụ, điều kiện còn lại là hắn phải vì Hoắc Chính Đông sinh ra một người thừa kế có huyết thống thuần khiết.

Tuy rằng sức quyến rũ của hắn xác thực lớn đến tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay cũng sẽ có vô số nữ nhân muốn hiện lên giường hắn, nhưng yêu cầu này từng làm hắn khinh thường đến cực điểm.

Cho đến khi Phi Phi đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của hắn, còn lớn tiếng tuyên cáo với hắn rằng nàng có thai đứa con của hắn, hắn mới nhớ tới ước định buồn cười hắn D_E_L_E_T_E (xóa) đã lâu này.

Nay đứa nhỏ thuận lợi sinh ra, hắn cũng đem báo cáo kết quả xét nghiệm ADN chứng minh huyết thống giữa hai cha con, tự tay giao cho Hoắc Chính Đông.

Hết thầy giống như đương nhiên vậy, nhưng đáy lòng hắn lại sinh ra do dự.

Hắn rút cuộc đang làm cái gì?

Thật sự phải giao đứa con đẻ cho từ lão nhân này nuôi nấng sao?

“Đinh Thần, cháu còn chưa trả lời vấn đề của ông.” Hoắc Chính Đông tỏa ra khí thế bức người, trên mặt lộ vẻ kiên quyết không thể bỏ qua, “Hoặc là cháu muốn ông phải người đưa về đây?”

“Bây giờ còn không phải thời điểm thích hợp.” Do dự một lát, hắn rút cục mở miệng.

“Nha?” Hoắc Chính Đông nhẹ nhàng nhíu mày, “Cho ông lý do?”

“Đứa bé còn nhỏ, nếu hiện tại xa rời mẹ, chỉ sợ ảnh hưởng nhất định đối với sự trưởng thành về thể chất và tinh thần của bé.”

Hoắc Chính Đông lạnh lùng cười, “Chuyện này cháu không cần lo lắng, ông cam kết sẽ tung tiền mời những bảo mẫu chuyên nghiệp chăm sóc chất của ông.....”

“Ông chắc cũng biết rằng trước mắt bảo mẫu tốt nhất chính là Hồ Phi Phi, ông cảm thấy trên thế giới này có người bảo mẫu nào sẽ tốt hơn so với mẹ ruột của bé?”

Trên mặt Hoắc Chính Đông đột nhiên toát ra một loại biểu tình sâu xa khó hiểu, trầm ngâm một lát, ông chậm rãi gật đầu, “Được rồi, ông cho cháu thời gian một năm, một năm sau, hy vọng cháu có thể tự động tự phát tuân thủ ước định trước kia giữa chúng ta.”

Hoắc Đình Thần trầm mặc không hề rằng, tỏ vẻ thỏa hiệp, xoay người, hần cũng không chào tạm biệt một tiếng, đi thẳng đến cửa phòng.

“Đình Thần, nếu kỳ hạn đến, cháu bội ước, như vậy cháu phải tự mình gánh vác trọng trách tập đoàn Minh Trụ.”

Tiếng đóng cửa thật mạnh thay thế câu trả lời của Hoắc Đình Thần.

Nhưng Hoắc Chính Đông chưa bao giờ bởi vì đứa cháu trai tùy hứng cùng vô lễ mà lộ ra nửa điểm hờn giận, trên mặt lão hồ li phủ đầy nếp nhăn chậm rãi hiện lên một chút tươi cười do thực hiện được gian kế.

Tục ngữ có câu: Gừng càng già càng cay, tiểu tử kia muốn đấu với ông, chỉ sợ còn phải tu luyện thêm vài năm.

Bên trong phòng họp lớn sáng ngời rộng rãi, các nhân viên cấp cao ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, thảo luận đề tài trọng yếu hôm nay.

Trái ngược với họ, Hoắc Đình Thần vốn luôn là vị thủ trưởng nghiêm khắc, nhưng hôm nay cư nhiên phá lệ liên tiếp thất thần trong suốt cuộc họp, không khỏi khiến cho nhân viên tham dự hội nghị thấy rất kì lạ.

Không biết đại lão bản đến tốt cùng gặp phải chuyện gì phiền lòng, từ khi cuộc họp bắt đầu thì biểu tình vẫn luôn chẳng nhu hòa chút nào.

Sau khi buổi họp thật vất vả chấm dứt, hần cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất lấy di động gọi về nhà.

Kết quả bên kia vừa bắt máy, liền truyền đến thanh âm tiểu hài tử lớn tiếng khóc nháo.

Trong lòng hần nhất thời run lên, có chút lo lắng hỏi: “Phi Phi, Tiểu Kiệt sao vẫn luôn luôn khóc thế?” Hần cứ thấy trong lòng không an ổn, khẳng định là trong nhà có sự tình phát sinh.

Ở một chỗ khác, Hồ Phi Phi luống cuống tay chân dỗ con, bên tai còn mang theo microphone (tai nghe điện thoại), “Ta cũng không biết con rốt cuộc làm sao, vừa mới tỉnh ngủ đã không ngừng khóc, ta nghĩ rằng con đói bụng, nhưng vừa mới cho con uống sữa con lại nhất quyết không uống, ta đang lên mạng tra một ít vấn đề tương quan, a..... Tạm thời không nói chuyện với người nữa, Tiểu Kiệt..... Không cần kéo tóc mẹ, đau quá.....”

Tiếp theo điện thoại liền bị cắt đứt liên lạc.

Hoắc Đình Thần không khỏi nhíu mày. Nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì? Con đều khóc thành như vậy, nàng cư nhiên còn có tâm tình lên mạng tra tư liệu.

Hần nhanh chóng đứng dậy, đi nhanh như bay xuống bãi đỗ xe rồi gấp gấp lái về nhà, vào phòng đã nhìn thấy Hồ Phi Phi giờ bình sữa với núm vú cao su nhét vào miệng con.

Nhưng tiểu tử kia chẳng những chẳng phối hợp, không chỉ khóc lớn, ngược lại còn đem hết toàn lực ỉng ỏi thét chói tai.

Nàng bị con khóc nháo làm tức giận đến trợn tròn hai mắt, “Này, con thật là xú tiểu tử rốt cuộc tự dung nháo cái gì, trên Internet rõ ràng nói, tiểu hài tử dùng sức khóc nháo không phải buồn ỉ, đi tiểu thì chính là đã đói bụng, vừa này đã thay tã sạch sẽ cho con, hiện tại cũng nên đến phiên muốn ăn này nọ đi?”

Nàng tức giận chỉ trích con không ngoan, mà đứa nhỏ trong lòng lại giương nanh múa vuốt, hiển nhiên cũng không thèm nghe lời. (Sia: Chịu bà chị này quá >_____

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Làn gió mát lạnh thổi qua cửa sổ vào bên trong, rèm cửa phấp phồng sát đất nhẹ nhàng phiêu đảng theo gió.

Trong phòng ngủ theo phong cách Bắc Âu, trên chiếc thảm lông dày trắng tinh có một tiểu tử đang bò, lúc lắc cái mõng nhỏ tròn vo, đang cố gắng hướng đến chiếc giường to mềm cách bé không xa.

“Hò..... Vù vù.....”

Tiếng thờ dóc nho nhỏ phát ra từ miệng bé, Tiểu Kiệt giương cái miệng xinh xắn, kêu y nha y nha không ngừng, giống như muốn hấp dẫn sự chú ý của cha mẹ trên giường.

Mà trên chiếc giường trắng rất lớn này, Hoắc Đình Thần chính là đang ôm Hồ Phi Phi ngủ say, hoàn toàn đem hết thầy tập âm bài trừ bên ngoài.

Nay Tiểu Kiệt đã chín tháng tuổi tiếp tục chiến đấu hăng hái, đôi tay mập mập nhỏ bé gắng sức kéo cái chân, a a kêu vài tiếng, thấy không có người trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nhất thời nhăn nhó.

Kết quả của việc bé vừa mới kịch liệt vận động là khuôn mặt Tiểu Kiệt vốn tuyết trắng giờ hồng tựa như quả táo đỏ to, khoe miệng còn dính dính chút nước miếng.

“A a..... A a.....”

Bé vươn cánh tay như củ sen, không khách khí vỗ một cái vào khuôn mặt tuần tú đối diện với bé, nam tử trên giường tựa hồ ngủ cực trầm cực say, đôi mắt hẹp dài vẫn nhắm chặt, còn phát ra tiếng hít thở đều đều.

Những sợi tóc được cắt tỉa giờ hỗn độn phủ trên trán, ngăn trở tầm mắt của hắn.

Tư thái ái muội của Hồ Phi Phi như con tôm rúc vào lòng hắn, hai người còn cùng nhau tay nắm chặt tay.

Tiểu Kiệt không chịu cô đơn, cánh tay nhỏ bé dang hoàng vung chung quanh, “A a..... A a.....”

Hoắc Đình Thần đang ngủ say theo bản năng vung tay lên, “Ba” một tiếng vang thanh thúy phát ra.

“Oa..... Oa oa.....”

Tiếng khóc trẻ con nỉ non ỉng tai nhức óc nhất thời vang vọng cả phòng.

Hoắc Đình Thần cùng Hồ Phi Phi bị bừng tỉnh, đồng thời từ trên giường nhảy dựng lên.

Chỉ thấy đứa con bảo bối của bọn họ ngã thập phần chặt vật trên chiếc thảm lông dày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn xuống, cái mõng nhỏ hướng lên, hai cái chân mập mập còn vung vẩy đập loạn.

Hoắc Đình Thần đưa cánh tay dài tới, nhanh nhanh ôm con vào lòng.

Chỉ thấy khuôn mặt núng na núng nính của con xuất hiện một chường ấn (vết sưng đỏ do bị tát) hồng hồng chói mắt, tiểu tử kia bị uy khuất khóc lóc không ngừng như chẳng biết mệt, nước mắt nước mũi tha hồ chảy, kiệt lực khóc than cho sự đáng thương cùng vô tội của chính bé. (Sia: :D A, hông bít sao edit thành ra thí nè đây>_____o

“A Thần thật sự là biết săn sóc, biết chúng ta ở quê lo lắng cho con, cư nhiên phái người đưa chúng ta đến nơi này, thật sự là đứa nhỏ tri kỷ.....” Bà Hồ liền quay sang phía nàng, “Ngược lại là con gái thật bất hiếu, gặp được loại sự tình này không tìm cha mẹ thương lượng sao?”

“Dạ?!.....”

“Đúng đó, cư nhiên ngay cả sinh đứa nhỏ rồi vẫn còn gạt cả cha mẹ.”

“Cha, con.....”

“Bác trai, bác gái không cần mắng Phi Phi.” Hoắc Đình Thần đem Hồ Phi Phi vừa bị trách mắng kéo đến bên cạnh người, trong lòng rất rõ ràng ông Hồ bà Hồ là có ý mắng cho hắn nghe, “Kỳ thật nàng chính là vì ngưng ngừng, dù sao chúng con bây giờ còn chưa kết hôn, nàng nói muốn chờ chúng con kết hôn sẽ báo cho cả nhà.”

Hồ Phi Phi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn đến chiếc cằm có độ cong duyên dáng của hắn. Nam nhân này nói đôi tự nhiên đến ngay cả bản nháp cũng không cần?

“Aiz, người trẻ tuổi như các con thật là, đứa nhỏ đều đã có, vì sao còn không mau định ngày?”

“Vốn con cũng muốn mau chóng cưới Phi Phi vào cửa, nhưng thời điểm lúc trước tình hình nàng nôn nghén vẫn thực nghiêm trọng, con sợ làm hôn lễ sẽ khiến thân thể nàng ăn không tiêu, mệt không chịu nổi; đợi cho Tiểu Kiệt sinh ra chúng con lại vội vàng học tập làm cha làm mẹ, cho nên mới lập kế hoạch chờ Tiểu Kiệt tròn một tuổi sẽ tổ chức hôn lễ.....”

Hoắc Đình Thần quả nhiên là thương nhân khôn khéo, nói chuyện đầu vào đấy, buổi nói chuyện dở ông Hồ bà Hồ vui sướng hết sức.

Ăn cơm chiều xong, hấn còn cùng ông Hồ chơi cờ vây, bên này thì chu đáo rất tốt đem đĩa nhạc cát chứa nhiều năm lấy ra đưa cho bà Hồ nghe.

Hai ông bà được hấn an bài nghỉ ngơi ở phòng ngủ của khách, sau đó Hồ Phi Phi khẩn trương một ngày tâm tình rất cực trầm tĩnh lại.

Chờ đến cơ hội, nàng kéo Hoắc Đình Thần vào phòng ngủ, dùng một tay ấn hấn đến vách tường, “Nói, vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Cha mẹ em êm đẹp ở Nam Bộ kinh doanh hoa quả đi, anh làm chi đột nhiên tìm cha mẹ em đến? Anh cứ nhiên còn đem chuyện em sinh tiểu hài tử nói cho cả hai, thế nhưng ghê hơn là anh nói cho bọn họ chúng ta muốn kết hôn. Đáng chết, anh làm sao có thể lừa bọn họ? Anh. Anh là khôn khiếp!” Sợ cha mẹ chịu không được sự thật đã kích, Hồ Phi Phi tức giận đến nổi nói năng lộn xộn, nói không suy nghĩ.

Hoắc Đình Thần trên cao nhìn xuống nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo chút tựa cười như không cười.

“Ai nói anh đang gạt người?”

Hai người sớm chiều ở chung đã hơn một năm, từ lúc nàng mang thai sinh rồi con cho tới bây giờ, bọn họ cùng nhau trải qua mưa gió, cùng nhau cố gắng học tập làm cha làm mẹ, cảm tình sớm vô hình trung đã thâm căn cố đế (chậm rãi sâu đậm).

Trước kia hấn chưa bao giờ từng có gì ý tưởng gì đối với hôn nhân, khi chính mồm nói ra hai chữ kết hôn, nội tâm hấn bị rung động kỳ thật không thua bất luận kẻ nào.

Đột nhiên mong muốn có một gia đình riêng, hấn tưởng tượng đợi ngày con tròn một tuổi sẽ tự tay đeo nhẫn cho nàng đại biểu lời hứa hẹn cả đời.

Hồ Phi Phi bị lời hấn nói cả kinh thật lâu không thể hoàn hồn, “Không phải gạt người? Chẳng lẽ ý của anh là nói.”

Hoắc Đình Thần không cho là đúng, ngược lại cười đến giống ác bá lưu manh, “Đúng, chúng ta sẽ có một hôn lễ, sau đó ba người chúng ta được mọi người chúc phúc thật sự trở thành người một nhà.”

“Không, em còn không hiểu. Vốn chuyện này có thể rất đơn giản liền kết thúc, vì sao muốn khiến cho mọi người đều biết.” Đầu óc đơn thuần không thể đoán được suy nghĩ của hấn, một lòng chỉ lo lắng về sau nên như thế nào giải thích cho cha mẹ.

“Hur!” Hấn nói nhỏ bên tai nàng, “Nếu em không nghĩ cho cha mẹ em càng thêm lo lắng, liền ngoan ngoãn phối hợp với anh, bởi vì hình như cha em tránh ở bên ngoài nhìn lên.” :D

“Cái gì? Anh cứ nhiên không có đóng cửa cho hấn hỏi?”

Hồ Phi Phi cả kinh, sợ tranh chấp giữa hai người trong lúc đó bị phụ thân nghe xong rồi, vừa định quay đầu nhìn lại, cảm đã bị hấn cường ngạnh kéo trở về.

“Đã nói không cần quay đầu, có biết cái gì tên là diễn trò diễn đến cuối cùng hay không?”

Hấn một bên ở bên tai nàng nói nhỏ, một bên giờ trò với nàng.

Hấn hôn đôi môi mềm mại, mang theo bao nhiêu dụ hoặc làm nàng hoàn toàn không thể kháng cự, Hồ Phi Phi làm sao có thể chống lại loại khiêu khích thuần thực này, không bao lâu khuôn mặt trắng nõn của nàng bị ửng hồng tô điểm cả mặt; trong phòng ngủ, nàng cúi đầu phát ra tiếng rên rĩ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thời điểm khi hấn chậm rãi buông nàng ra, ánh mắt của nàng đã muốn mê ly tràn ngập mơ màng, Hoắc Đình Thần cười tà khí, thân thủ nheo nheo cái cằm nhỏ xinh đẹp của nàng.

“Nếu hiện tại em mời mọc anh, anh nghĩ anh sẽ không làm em thất vọng.”

Tiểu nữ nhân giờ phút này hai gò má đỏ lên, mị nhãn như tơ, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn hồng sưng đỏ, triu mến rất là chọc người.

“Ai muốn mời mọc anh.” Hồ Phi Phi ý thức trong giây lát trở lại sự thật, gương mặt liền nhìn đến biểu tình trên mặt hấn giống ác ma, đáy lòng vừa sợ vừa thẹn, nhưng mà lo lắng nhất vẫn là người cha ở ngoài cửa nhìn lên.

Nàng chợt quay người lại, thấy cửa phòng đóng chặt, ngay cả một con muỗi đều dừng nghỉ bay vào được. =))

“Anh không phải nói cha em ở bên ngoài.” Nói tới một nửa, dường như nhớ tới cái gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Hoắc Đình Thần, anh dám gạt em?”

“Thế cũng phải là tiểu đứ nhà em cam tâm tình nguyện bị anh lừa a.” Hấn triu mến nâng cằm nàng, một đôi mắt thâm thúy mà chấp nhất, “Kỳ thật anh vẫn muốn nói rằng quả sinh nhật ngày đó em tặng cho anh, anh thực thích.”

Cha mẹ mất sớm, từ nhỏ được ông nội nuôi nấng trưởng thành, hấn chỉ cảm nhận được ít ỏi thân tình.

Bao năm qua hấn vẫn lấy hình tượng lãnh khốc đối mặt với thế nhân, làm cho người ta cảm thấy hấn lãnh khốc, không nói tới tình cảm bao giờ.

Đối mặt với mấy lời nhận xét sau lưng như thế, hấn lại cực kỳ khinh thường.

Cho đến khi Hồ Phi Phi xuất hiện, hắn mới phát hiện thế giới của chính mình không biết từ lúc nào bắt đầu có vương bận.

Nàng hơi ngạc nhiên, đột nhiên nhớ tới gì đó, khuôn mặt càng đỏ thêm. “Cái kia cũng không có gì, bắt quá chỉ là mấy miếng bánh ngọt mà thôi, nếu anh nói thích ăn, em có thể lại làm cho anh ăn.”

“Anh không phải nói tới bánh ngọt.” Hắn ôn nhu chặn lời nàng, “Trên thực tế, anh càng thích một phần lễ vật khác em tặng cho anh.”

Ngón tro thon dài nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rũ trên trán nàng, đầu ngón tay mềm nhẹ di chuyển khéo léo từ chóp mũi nhỏ xinh chậm rãi trượt xuống dưới, trải qua đôi môi đầy đặn đỏ mọng, tiếp tục đi xuống, xấu xa đứng ở chỗ cổ áo hơi hơi rộng mở, lại từ từ cời dần cúc áo somi của nàng ra, một bàn tay khác từ phía sau lưng gây yếu trượt xuống dưới, cách lần vài móng mạnh, nhẹ nhàng ôm chặt vòng eo thon thả của nàng.

Hồ Phi Phi run run, sợ không thể tự chủ được.

“Phi Phi, chẳng lẽ đến lúc này, em còn muốn chưa rõ sao?” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn, mang theo dụ hoặc làm cho người ta không thể kháng cự. “Vì sao anh đưa cha mẹ em đến đây, hơn nữa trong lúc đó đem quan hệ giữa chúng ta công bố ra ngoài.”

Trải qua một phen cố gắng, hắn rốt cục đem quần áo trên người nàng hết thấy cởi bỏ, khom người bế lấy nàng, đi nhanh đến chiếc giường lớn mềm mại thoải mái.

“Đó là bởi vì cảm tắc trước cảm vương (bắt giặc trước tiên bắt kẻ đứng đầu).”

Rốt cuộc không khống chế được dục vọng trong cơ thể muốn nàng, cúi người xuống, hắn ôm nàng nhét vào trong lòng, làm cho đầu óc nàng biến thành trạng hồ rối cuộc không thể tự hồi.

Đêm, còn thực dài lâu, hai người nhiệt tình liên tục thiêu đốt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Dĩnh Thần, Tiểu Kiệt có phải lại bị anh ôm đến công ty khoe bảo bối hay không?”

Buổi sáng, sau khi rời giường, Hồ Phi Phi phát hiện con lại mất tích một cách ly kỳ, lần này nàng cũng lười hỏi người hầu cùng Trung bá, trực tiếp gọi điện thoại đến công ty hỏi Hoắc Dĩnh Thần.

Tuy rằng đáy lòng có khúc mắc như cũ đối với tư thái (tư thế, thái độ) vô cùng thân thiết trong bức ảnh cùng lời má Vương nói, nhưng để giữ yên vui nên Hồ Phi Phi quyết định thử quên đi.

Dù sao chuyện đều đã qua, hơn nữa cô gái tên Tề Nhượng Vi xác thực. Xinh đẹp ngay cả nàng đều nhận không được vụng trộm khen.

Nàng từ từ mặc quần áo, lỗ tai cùng bả vai còn kẹp mang theo một cái điện thoại di động.

Trong đầu xuất hiện bộ dáng Hoắc Dĩnh Thần ôm con như muốn thu hút mọi chú ý ở văn phòng, nàng nhận không được bật cười. Tên kia tuy rằng bề ngoài thoạt nhìn lạnh khốc, già rồi nhưng lại thích làm một ít hành động mang tính trẻ con. (Sia: Anh này già so với trẻ con nít nha >__o.o.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đã gần rạng sáng, Hoắc Dĩnh Thần – cái tên đáng giận kia cư nhiên còn chưa trở về.

Hồ Phi Phi không khỏi âm thầm chua xót, hồi tưởng tình cảnh lúc chạng vạng ở nhà hàng kia, nàng liền dị thường phiền chán.

Không nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp kia chính là bạn gái trước của Dĩnh Thần – Tề Nhượng Vi.

Nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên lúc hai người bốn mắt gặp nhau, biểu tình trên mặt Đinh Thần trở nên phức tạp.

Tinh tinh hấn thường trầm ổn kín đáo cư nhiên sẽ vì một nữ nhân mà luống cuống như thế.

Mắt hấn sáng như đuốc, ánh mắt cực nóng; khoảnh khắc ấy, Hồ Phi Phi nghĩ đến một góc thế giới hạnh phúc sụp đổ, sau đó đáng người Tề Nhược Vi chân thành hướng đến hấn, dùng một loại tư thái gần như ma mỵ nhẹ nhàng ôm lấy hấn; dường như bọn họ nhất định là một đôi đạt trúng mục tiêu không tiếng động thẳng có thanh của sự ăn ý.

Mà nàng ôm con ngồi ở một bên ngược lại thành tiêu sừ trong mắt người khác, cái loại khuất nhục bị xem nhẹ này biến thành đau đớn trong đáy lòng nàng.

Lấy lại tinh thần, Hoắc Đinh Thần nhẹ nhàng đẩy Tề Nhược Vi ra, đôi mắt nháy cũng không nháy cứ nhìn chăm chăm cô ta, “Thật là..... Đã lâu không gặp.” Mọi hấn hơi run run, cảm xúc toát ra từ ánh mắt hấn làm cho Hồ Phi Phi xem không hiểu, cũng không dám biết.

“Chúng ta có thể ngồi xuống tâm sự sao?”

Mà khi Tề Nhược Vi đưa ra lời mời hấn, nàng cỡ nào hy vọng Hoắc Đinh Thần có thể không chút do dự cự tuyệt.

Mà hấn lại trầm mặc khoảng hơn mười giây, sau đó đem ánh mắt chuyển qua Hồ Phi Phi.

“Anh có chút sự tình muốn làm, em mang con về trước đi.”

Trong thanh âm tựa hồ thiếu cảm xúc sùng nịnh ngày xưa.

Trước mặt công chúng, hấn thế nhưng vì một nữ nhân khác mà lựa chọn đem nàng đuổi đi, trái tim này đã muốn hiểu rõ hết thảy.

Nàng vẫn duy trì tốt phong độ lạnh nhạt cười, đứng dậy, ôm con, thông dong lướt qua bên người hấn, lần này rời đi nơi nàng cảm xấu hổ.

Về nhà, nàng đau khổ chờ, kỳ vọng hấn e sợ hay thông suốt rồi gọi điện thoại an ủi cũng tốt.

Vậy mà đợi đến gần rạng sáng cũng chẳng có cái gì.

Nàng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, con bên cạnh tựa hồ đã bị quấy nhiễu, khuôn mặt lúc ngủ dần dần trở nên bất an hơn.

Hồ Phi Phi sợ tới mức vội vàng đứng dậy, đem con ôm vào trong ngực dỗ dành an ủi, tiểu tử kia dường như ngủ đủ, chậm rãi mở to mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm bóng dáng ai đó.

Nàng đương nhiên biết con đang tìm gì, bởi vì mỗi lần con nửa đêm bừng tỉnh đều chủ động tìm kiếm cha ôm ấp.

Hoắc Đinh Thần đã muốn thành chỗ dựa lớn nhất cho con, mà hiện tại tiểu tử kia tìm không thấy lão ba, lại chẳng có thói quen được lão mẹ ôm ấp, không khỏi gấp đến độ a a kêu khóc.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ quen thuộc.

Đáy lòng nàng nhảy dựng, cách một hồi lâu, tiếng bước chân dần dần gần hơn, trong nháy mắt khi hấn mở cửa phòng, không biết có phải ảo giác hay không, Hồ Phi Phi giống như từ trên khuôn mặt anh tuấn của hấn nhìn thấy một tia xa lạ.

“Đinh Thần, sao trở về như vậy mới trở về?”

Nàng dỗ con, đem núm vú cao su đặt trên tú đầu giường nhét vào miệng của bé con, tiểu tử kia tựa hồ tìm được thứ khác làm bé an tâm, cắn núm vú cao su liền không hề buông ra.

Hoắc Đinh Thần thần nhiên nhìn nàng một cái, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ, đột nhiên có khách hàng muốn gặp, cho nên trở về trễ chút.”

Người ấy tiếp khách hàng?

Đáp án này đối với Hồ Phi Phi thật sự là sự châm chọc rất lớn.

Coi nàng là kẻ ngu ngốc sao, lúc chàng vạng trước mặt nhiều người như vậy, hấn vì bạn gái cũ mà đem nàng cùng con đuổi đi; rõ ràng là ở cùng nữ nhân kia, làm gì phải nói dối lừa gạt nàng?

Khi hấn đến gần, trên người hấn tỏa ra mùi nước hoa thơm mát.

Mùi hương kia giống như đút với mùi nước hoa trên người Tề Nhược Vi.

Hấn từng bước đến gần, mùi hương liền càng tỏa ra rõ ràng.

Đáy lòng bị thương tổn sâu sắc thật đau đớn, nàng sợ hãi loại cảm giác này, nỗi sợ hãi đó mang theo hương vị tuyệt vọng.

Khuôn mặt tuần tú của Hoắc Đình Thần lại lộ ra nét mỉm cười thường ngày, hấn vươn bàn tay to sờ nhẹ mặt con một cái, tiểu tử kia tựa hồ ngủ được hơi thờ quen thuộc, nhếch môi trực tiếp cười ha ha.

Nhưng Hoắc Đình Thần không có cao hứng như ngày xưa, cánh môi hơi nhếch mang nụ cười tượng trưng, tiếp theo hấn ngồi ở trên giường thảo caravat ra, chậm rãi bắt đầu cởi quần áo.

Hồ Phi Phi có vẻ đang đợi hấn cho nàng một lời giải thích, cho dù bịa đặt cũng tốt.

Dù sao hôm nay là ngày lễ tình nhân, hấn cư nhiên nhìn thấy bạn gái cũ liền không để ý cảm thụ của nàng, ra lệnh cho nàng về nhà.

Khi hấn trở về, chẳng lẽ không nên nói chút gì sao?

Nhưng Hoắc Đình Thần hiển nhiên không chú ý tới ánh mắt khẩn thiết của nàng, lúc con uống xong sữa quyết mộng chậm rãi bò hướng tới lòng hấn, cũng bị hấn nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đừng nháo, cha mệt mỏi.”

Hoắc Đình Thần cự tuyệt hành động vô cùng thân thiết của con xong, cởi áo khoác liền ngã đầu nằm trên giường lớn.

Tiểu Kiệt bị đẩy sang một bên nên bám riết không tha, lại bò đến chỗ lão ba, rất có ý thức của kẻ mà người không chơi với ta, ta liền bám dính người không dứt.

Hoắc Đình Thần cố mở to hai tròng mắt mỗi một, âm lãnh trừng mắt nhìn đứa con thích vuốt râu hùm, “Đi tìm mẹ, cha hiện tại không muốn cùng con chơi, có nghe hay không?”

Tuy rằng không phải rỗng giận, nhưng tiếng nói so với ngày xưa không biết lạnh hơn bao nhiêu độ, nghe vào trong tai tiểu tử kia nhất thời thành nỗi uy hiếp.

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, nguyên bản người cha dung túng chính mình mọi cách giờ đột nhiên trợn mắt quát tháo, tâm linh yếu ớt lập tức bị uy khuất vô hạn.

Xoay người, bé con cực đáng thương trở lại cái ôm ấp của mẹ, tìm kiếm an ủi.

Hồ Phi Phi vội vàng ôm con, vô cùng đau lòng vỗ lưng bé, nhìn không được ai oán trừng trừng nhìn Hoắc Đình Thần liếc mắt một cái, “Con mới làm nũng chút mà anh liền phát giận con, nhờ đâu dọa con sợ khóc thì làm sao bây giờ?”

Thấy con dường như chịu ủy khuất, Hoắc Đình Thần cũng tự giác biết khẩu khí vừa nãy có chút quá đáng, “Anh chỉ là có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ.”

Giọng nói của hấn nhu hòa hơn, an ủi vỗ vỗ đầu con, “Tốt lắm tốt lắm, là cha sai rồi, cha không nên hung dữ với con, bảo bối, đến đây cha ôm một cái.....”

Hấn đưa tay ra với tiểu tử kia, ôm vào trong lòng, hôn một cái làm con dịu bớt, không bao lâu Tiểu Kiệt liền nằm trong lòng ngực rộng lớn ngủ say; mà tình trạng điềm tĩnh này không hề xóa tan nỗi bất an của Hồ Phi Phi; trong bóng thoáng, nàng cảm giác một trận gió lốc mãnh liệt đánh úp lại nàng.

Sáng hôm sau, nàng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mơ, Hoắc Đình Thần đã ra khỏi nhà, nhìn đồng hồ thì mới bảy giờ sáng, còn chưa đến thời gian Hoắc Đình Thần đi làm.

Hấn có lẽ lại đi tìm Tề Nhược Vi phải không?

Hồ Phi Phi không muốn cứ miên man suy nghĩ, nhưng lúc nàng cầm lấy áo khoác tối hôm qua Hoắc Đình Thần cởi ra, ngửi được mùi hương thuộc loại nữ nhân kia, nàng rốt cuộc không thể bình tĩnh đối mặt hết thảy chuyện này.

Lúc này, mẹ ở xa tận phía nam đột nhiên gọi điện thoại tới, nghìn bài một điệu (1000 cách diễn đạt 1 ý) hỏi tình hình của nàng gần đây.

Đến khi mẹ hỏi nàng cuối cùng khi nào thì muốn cùng Hoắc Đình Thần kết hôn, Hồ Phi Phi bị cứng họng.

Nàng không biết chính mình cuối cùng tìm cái gì để lấy cớ chấm dứt cuộc nói chuyện với mẹ nàng.

Dường như máy móc buồn điện thoại xuống, trong đầu đột nhiên hồi tưởng đêm đó, Hoắc Đình Thần dưới tàng cây ngô đồng ôm nàng nói: “..... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều luôn luôn bên cạnh em cùng Tiểu Kiệt, cả đời cũng không xa cách,”

Hấn cũng từng hứa hẹn cha mẹ nàng sẽ tổ chức hôn lễ, nhưng hiện tại hấn cùng với mối tình đầu chia tách nhiều năm gặp lại, tâm tư của hấn vẫn như cũ hay không? Nàng có phải là người hấn muốn dắt tay cả đời không?

Đêm đó, Hoắc Đình Thần lại khuya mới trở về.

Nàng không biết hẳn mỗi ngày đều bận việc gì, dường như vẫn là vấn đề luôn luôn không làm xong việc, không gặp được hết các khách hàng.

Nàng biết sau lưng một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ lòng dạ rộng lượng giúp đỡ hẳn.

Cho nên rõ ràng mới hai mươi cái xuân xanh, nàng nguyện ý vì hẳn cố thủ cái nhà này, cố gắng làm một người mẹ tốt, về phần nữ chủ nhân thì không phải chức trách hẳn giao cho nàng, nàng cũng không dám tranh.

Chỉ cần có thể hưởng thụ sự sủng ái cùng quan tâm của hẳn, cảm thụ được con trai khoái hoạt như vậy là đủ rồi.

Nhưng vì sao nàng cảm thấy vị trí chính mình ở Hoắc gia càng ngày càng không còn quan trọng?

Khi hẳn phiền não, hẳn chưa bao giờ cùng nàng chia sẻ.

Thời điểm mệt mỏi, hẳn sẽ tự động đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Nàng không biết hẳn bận việc ra sao, cái gì cũng không dám hỏi.

Biết hẳn phiền, hẳn mệt, hẳn muốn có được không gian của riêng mình, cho nên Hồ Phi Phi thông minh không đi đề cập cái thế giới kia của hẳn.

Nhưng thật sự nàng muốn có tình yêu như vậy sao?

Nhìn Hoắc Đình Thần đã khuya mới mở cửa về nhà, trên mặt mang theo ừ rừ như trước, nàng thật cẩn thận bình ổn lại hô hấp, biết hẳn nhất định lại bởi vì nhiều việc mà phiền não.

Một bụng câu hỏi muốn hẳn trả lời, bao gồm quan hệ giữa hẳn và Tề Nhược Vi trong lúc đó, ngày đó hai người hàn huyên cái gì? Nhưng câu hỏi của nàng đến bên miệng lại nuốt trở về, cuối cùng chỉ có thể dâng vẻ mặt mỉm cười, “Anh ăn cơm tối chưa? Nếu không em nấu một bát mì hải sản học từ má Vương làm đồ ăn khuya cho anh?”

Bước vào cửa, Hoắc Đình Thần lắc đầu, “Không cần, anh ăn ở bên ngoài rồi.”

“Nga.” Nàng vội vàng tiến lên đón lấy cặp tài liệu của hẳn, lại giúp hẳn cởi áo khoác.

“Mệt chết rồi phải không, nhanh đi tắm rửa cho thoải mái, lên giường ngủ một giấc thật say, em thấy sắc mặt anh không tốt lắm, có phải gần đây công việc bận quá hay không?”

Trên thực tế nàng muốn hỏi: Anh cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại anh muốn xử trí em cùng Tiểu Kiệt như thế nào.

Hoắc Đình Thần thập phần ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, lúc này nàng có biểu hiện khá hiểu biết, làm cho hẳn vừa vui mừng lại tự trách.

Hắn gần đây xác thực bề bộn nhiều việc cũng mệt chết đi, một đồng chuyện phiền toái sút đầu mẻ trán hết thảy đổ lên đầu hẳn.

Làm hại hẳn công việc chất đống mà hẳn không phải ba đầu sáu tay để xử lý được hết, thậm chí lâm vào khốn cảnh trước nay hẳn chưa từng gặp.

Nhưng hẳn từ nhỏ đến lớn luôn được giáo dục theo kiểu thân là nam tử hán đại trượng phu thì nhất định phải dũng cảm đối mặt và khiêu chiến với mọi thử thách, tuyệt đối không thể làm cho người nhà lo lắng vì mình.

Cứng nhắc lắc lắc đầu, hẳn cố gắng tạo ra một nụ cười yếu ớt, “Không có gì, bất quá chỉ là một ít công việc hơi rắc rối chút mà thôi.”

Lời này nghe vào tai Hồ Phi Phi rõ ràng thành một câu nói có lệ.

Đến hiện tại, hẳn vẫn luôn không nghĩ muốn cùng nàng chia sẻ tâm sự hay nỗi lòng của hẳn, nhận thức này làm nàng đau lòng lại khổ sở.

Khẽ cắn hàm răng, nàng đưa hẳn quần áo ngủ, thuận tay lại đưa cặp tài liệu của hẳn để trên bàn.

Hai người bắt chợt lặng im một lúc.

Không khí xấu hổ tràn ngập giữa hai người.

Tiểu Kiệt nghịch ngợm đáng yêu không hiểu thế giới phức tạp của người lớn, bé không kiêng nể gì chạy chơi trên chiếc thảm lông dày, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng cười ha ha tự đắc của tiểu tử kia.

Hoắc Đình Thần đi toilet một chút, khi hẳn đi ra liền nhìn thấy con ra sức nghịch chơi chiếc máy tính xách tay của hẳn.

Tiểu tử kia không biết như thế nào nhưng có thể mở máy tính ra, tay nhỏ bé khua đi khua lại bên trên bàn phím, hẳn lập tức kinh hãi, một hơi vọt tới gần, nhưng không còn kịp rồi, Tiểu Kiệt đã muốn cầm lấy một cốc nước bên cạnh lên hất vào thứ đó.

“Đáng chết! Con là xú tiểu tử (đứa con hư) đáng phải đánh đòn đúng không?” Hoắc Đình Thần gầm lên giận dữ, đoạt lấy máy tính về.

Tiểu tử kia tựa hồ thập phần không hài lòng hành vi thô bạo của phụ thân, vuron cánh tay nhỏ phì nộn muốn cướp lại “Món đồ chơi” kia.

Ánh mắt Hoắc Đình Thần sắc bén hung hăng đảo qua, cũng không khách khí gạt phắt cánh tay nhỏ bé của con .

“Chát!”

Một tiếng vang rất thanh thúy, cánh tay nhỏ bé trắng mập của Tiểu Kiệt bị hung hăng đẩy xa.

“Đĩnh Thần, anh làm chi?”

Từ phòng bếp lấy bình sữa đi ra, Hồ Phi Phi thấy một màn như vậy, đau lòng đến độ sắp nhảy xông vào trận.

Nghe được thanh âm của mẫu thân, Tiểu Kiệt bị phụ thân dọa đến thế này mới ủy khuất lên tiếng khóc lớn.

Mấy ngày gần đây luôn luôn cố gắng tranh đấu cùng lão hồ ly, Hoắc Đình Thần trong lòng khó tránh khỏi nóng nảy, lúc này lại nghe đến tiếng khóc chói tai của con nên càng thêm tâm phiền ý loạn.

“Con còn dám khóc với cha?”

Hắn một tay kéo con đến trước mặt, ánh mắt trừng trừng đe dọa con không được khóc, “Con có biết máy tính này lưu giữ bao nhiêu tư liệu trọng yếu hay không? Nhưng mà con thật đáng giận cư nhiên hất nước..... Còn khóc, con còn dám khóc với cha? Câm miệng!” Hắn rống giận, hai tay giữ lấy thân hình nho nhỏ của con trai.

Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên, lại bị Hoắc Đình Thần một phen đẩy ra.

“Bảo con câm miệng có nghe hay không?”

Nghe người cha ngày thường yêu thương chính mình như vậy giờ hung dữ gào thét, Tiểu Kiệt chẳng những không có câm miệng, ngược lại khóc càng thêm thảm thiết.

Hoắc Đình Thần tức giận không hề suy nghĩ kỹ, một tay kéo con đặt trên đùi, bàn tay to vung lên, “Chát Chát Chát.....”

Vài tiếng vang đen đét nổi lên, Tiểu Kiệt chịu khổ bị cha đánh đòn, lại khóc nức nở.

“Hoắc Đình Thần, anh đủ chưa?”

Hồ Phi Phi tiến lên đưa tay đẩy hắn ra, cũng đau lòng đem con ôm vào trong ngực.

Đôi mắt đẹp của nàng đong đầy oán giận, tức tối trừng mắt hắn, “Trong lòng anh có cái gì không thoải mái vì sao không nói ra, lấy con ra để trút hết giận là tính cái gì?”

“Hết giận? Em nghĩ rằng lấy con của anh và em ra để trút hết giận?” Hoắc Đình Thần tức giận không nhẹ, “Em có biết thứ vừa mới bị tiểu quỷ này hủy diệt có bao nhiêu trọng yếu hay không, cả tập đoàn từ cao đến thấp chuẩn bị suốt một tháng, phòng kế hoạch mất ba ngày ba đêm mới nghĩ đi ra kế hoạch, cùng với một ít văn kiện cơ mật, đều bị tiểu quỷ này làm hỏng.....”

“Cho dù mấy thứ này quan trọng như thế nào, con của anh mới có mấy tuổi, anh cho rằng con còn nhỏ mà giới giang đến mức có thể phân rõ cái gì có thể chạm vào, cái gì không thể đụng vào sao?”

“Hồ Phi Phi, em đến cùng có hiểu cái gì gọi là dạy bảo hay không? Em hiểu cái gì được nói là con hư tại mẹ hay không?” Hắn tức giận đến trợn tròn mắt, “Đứa nhỏ này chính là được chiều vô pháp vô thiên, mới có thể biến thành bộ dáng khó có thể dạy bảo như hôm nay, em nhìn con xem, bị ủy khuất chỉ biết khóc, đây là bộ dáng nam tử hán nên có sao?”

“Làm ơn đi, con còn chưa đến một tuổi, anh cùng con nói khí phách nam tử cái gì chứ? Hoắc Đình Thần, nếu anh ở bên ngoài gặp được chuyện không vui, thường có thể đề suất mọi người thương lượng giải quyết, nhưng hiện tại là sao đây, anh hoàn toàn phong bế nội tâm, không chịu chia sẻ cho người khác, anh có biết anh như vậy thì em cũng rất thống khổ hay không?”

“Lời này của em là có ý gì?”

“Em có ý gì? Lời của em có ý gì trong lòng anh đều rõ ràng hơn ai khác.”

Về mặt nàng là chẳng chực khóc, oán giận lo âu tích tụ dưới đáy lòng rốt cục phát tiết nói thành lời.

Hoắc Đình Thần bị nàng quát tháo mà nghe không hiểu rõ ràng được, hơn nữa con vừa mới chọc hắn tâm phiền ý loạn, giọng điệu khó tránh khỏi hơi nặng.

“Hồ Phi Phi, căn bản chính là không thể nói lý với em, nếu như theo lời em nói rằng có chuyện tình không vui nào cũng đều có thể đề suất, em nói thật không rõ ràng, là do không ốm mà rên sao?”

“Được, nói cũng đã nói.” Hồ Phi Phi mang về mặt đi đến cùng bằng bất cứ giá nào, “Anh. Anh nay Tần mai Sò, tỳ bà đừng ôi!”

“Em nói cái gì?” Hân bị nàng dùng loạn thành ngữ khiến cho hân mù mờ chẳng hiểu nàng đang nói gì.

“Đừng cho là em không biết, thế Tề. Tề Nhượng Vi, cô ta chính là mối tình đầu của anh, ngày đó ở nhà hàng hai người các anh tình cờ gặp lại, khẳng định là đã chạy đến một nơi không ai chen vào để bày tỏ nỗi lòng đi.”

Chỉ cần nghĩ đến trên người hân còn dính mùi nước hoa của cô ta, nàng liền tức giận.

Hoắc Đình Thần không nghĩ tới nàng lại rõ ràng quan hệ giữa hân với Tề Nhượng Vi như vậy, sắc mặt lúc này trầm xuống.

“Ai nói cho em chuyện này?”

Giọng hân nói lạnh như băng, giống như ba chữ này là cấm kỵ rất lớn trong lòng hân, thế nhưng có người cố tình còn chết không đòi mạng đến vạch trần.

“Trên đời này không có bí mật nào là vĩnh viễn.”

Đem sự khó chịu của hân trở thành chột dạ, trong nháy mắt ngực nàng như thể bị vật nặng đè chặn khó chịu không thôi.

Hoắc Đình Thần lạnh lùng nhìn nàng, thời gian trong lúc hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau chậm rãi trôi qua.

“Anh cùng cô ấy trong lúc đó, không phải như em tưởng tượng đâu.”

Không biết qua bao lâu, hân tựa hồ cực lực ấn nhấn sự khó chịu tận đáy lòng, từ kẽ răng cứng ngắc phát ra một câu giải thích không hề có thành ý.

Hồ Phi Phi chột ngang bướng hếch mặt lên với hân, “Ai tin.”

Hân hừ lạnh một tiếng, giống như cầm thù đến tận xương tủy lời giải thích vừa rồi của mình.

“Không tin thì quên đi!”

Lạnh như băng nói ra năm chữ này, hân không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi mang đầy tuyệt vọng, cũng không để ý tới con đang khóc nháo như cũ, hân xoay người lướt qua hai mẹ con, kéo thân hình mỗi một lên lầu.

Nhìn bóng dáng hân tự nhiên vô tình, nước mắt Hồ Phi Phi rốt cuộc không khống chế được mà lăn dài trên má.

Trong thư phòng, khói sương lượn lờ.

Hoắc Đình Thần ngồi một ngai dựa ghế da, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, khói thuốc trắng trắng từ đầu điếu chậm rãi bay lên, thuốc đã cháy sắp tàn hết, hân vẫn giữ tư thế ngồi như tượng không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, hân đi đến giá sách rút ra một quyển sách dày, mở ra, cầm lấy bức ảnh.

Nhìn chính mình trong ảnh, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, giống như mọi điều không vui trên thế gian hết thảy đều không quan hệ tới hân.

Hân lại ngồi trở lại ghế da.

Tề Nhượng Vi. Trong ảnh kia được hân ôm vào trong ngực, cô gái cười đến vô cùng sáng lạn kia tên là Tề Nhượng Vi sao?

Cái tên này không biết khi nào hân đã dần dần quên lãng, thậm chí ngay cả gương mặt xinh đẹp kia đều trở nên mơ hồ hết thảy.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng run run làm nghiêng mẩu tàn thuốc xuống dưới, cơ hồ là không lưu tình chút nào thiêu ra một cái lỗ đen nhỏ trên bức ảnh.

Chuyện này hân lại không hề có phản ứng gì.

Như thể phương thức xử lý tâm hình này cuối cùng cũng nên như thế.

Nhìn không được hồi tưởng ngày đó gặp lại Tề Nhượng Vi nay đã biến mất nét ngây ngô của một cô gái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thành thực quyền rũ.

Đến hiện tại cô tự nhiên còn có thể thoát ra cái ánh mắt vô tội như vậy sao?

“Đình Thần.” Giọng nói của cô ôn nhu như trước, còn mang theo vài phần ái muội. “Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, chúng ta còn có một ngày đoàn tụ.”

Hân lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có chút độ ấm, “Nghe nói em sống ở Mỹ.”

“Ba ngày trước em cùng cha từ Mỹ trở về Đài Loan.” Trong mắt cô toát ra nhiệt tình với hân, nhưng hân lại lựa chọn xem nhẹ nó.

“Nếu đi rồi, làm gì cản trở về, làm sao? Anh ta đối với em không tốt?”

“Dĩnh Thần.....”

Tề Nhực Vi đột nhiên đầy cảm tình yêu điệu gọi tên hắn, tiếp theo nhào vào trong lòng hắn.

“Thực xin lỗi..... Kỳ thật từng ấy năm tới nay, em vẫn đều rất muốn nói câu thực xin lỗi với anh, em biết năm đó tất cả đều là em sai, em thế nhưng sẽ vì.....”

“Đủ rồi!” Hắn thập phần không khách khí chặn lời cô, cũng đẩy cô ta ra. “Chuyện năm đó anh đã sớm quên, anh và em từ lúc đó trở đi cái gì cũng không còn.”

“Anh vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Từ sau khi sự kiện kia phát sinh, em liền đưa ra lời chia tay với anh ta, chúng em đã thật lâu đều không có liên lạc qua.....” Nàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, chờ đợi, “Có thể lại cho em một cơ hội khác hay không, em, em muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu.....”

“Không có khả năng! Anh đã có người phụ nữ anh yêu thích, hơn nữa nàng còn sinh cho anh một đứa con, chúng ta từ lúc đó đã sớm kết thúc.”

“Anh là nói..... Cô gái ôm đứa nhỏ vừa mới đây chính là..... của anh. Anh..... Anh đã kết hôn?”

“Đúng vậy, anh thực yêu vợ anh, cũng thực yêu con anh, những chuyện trước đây giữa anh và em hết thảy từ lúc này về sau liền vĩnh viễn trở thành quá khứ, Tề Nhực Vi, anh cho tới bây giờ không hối hận mọi việc chính mình đã làm, bao gồm chuyện từng yêu em, bao gồm buông tha cho em, cũng bao gồm tất cả lựa chọn của anh hiện nay.....”

Câu trả lời tàn nhẫn làm Tề Nhực Vi xinh đẹp như thiên tiên lâm vào tuyệt vọng. (Sia: ngoài đẹp mà trong thì càng mục rữa thối nát a... >0

Cho dù là đối mặt với nước mắt làm động lòng người của cô, hắn cũng không chút nào mềm lòng.

Hắn xác thực chưa bao giờ hối hận quá.

Hắn hiện tại yêu Hồ Phi Phi, yêu Hoắc Thành Kiệt, hai mẹ con họ cho hắn cảm giác gia đình.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của ông nội, hắn dần dần trở nên lãnh khốc vô tình, liền ngay cả năm xưa Tề Nhực Vi cũng chưa bao giờ tạo cho hắn tình cảm tin cậy sâu đậm cùng sự ấm áp của gia đình.

Hắn nghĩ đến chính mình kiếp này nhất định cùng cô độc làm bạn, mà từ khi Hồ Phi Phi xuất hiện đã phá vỡ thế giới lạnh như băng của hắn.

Đã muốn quên là bắt đầu từ khi nào nha đầu đơn thuần chân thật kia liền như vậy chiếm một vị trí nơi sâu thẳm đáy lòng hắn.

Nhìn nàng khóc, nghe tiếng nàng cười, thấy nàng gặp phải nguy hiểm khi sinh con, cùng với việc nàng chuẩn bị tỉ mỉ và tặng hắn quà sinh nhật.

Có vui có buồn, có giận có hờn (hỉ nộ ái ố), đây mới là đầy đủ nhân sinh (cuộc sống trọn vẹn).

Một mùi khét gay mũi làm cho hắn trong giây lát hoàn hồn, mới phát hiện bức ảnh trong tay đã bị thủng một cái lỗ lớn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường đã là tám giờ sáng, hắn cư nhiên ở trong thư phòng ngồi suốt một đêm, khó trách cả người đau nhức.

Hoắc Dĩnh Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, mỗi bước đi càng làm hắn nhớ tới tới hôm qua to tiếng cùng Hồ Phi Phi.

Từ lúc tiểu nữ nhân kia tiến vào Hoắc gia vẫn đều thật cẩn thận cùng hắn ở chung, tuy rằng nàng ngẫu nhiên hay mơ hồ làm cho người ta muốn trách mắng dạy dỗ một chút, nhưng khác khẩu như ngày hôm qua vẫn là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Nàng..... Thật sự để ý quan hệ của hắn cùng Tề Nhực Vi trong lúc đó sao?

Nhưng hắn thật sự thấy khó hiểu, nàng đến tột cùng bằng cách nào biết được sự tồn tại của Tề Nhực Vi.

Càng nghĩ càng phiền chán, lại nhớ lại thái độ tới hôm qua chính mình quá mức hung bạo, không chịu được mà tự trách trong lòng.

Còn có con trai bảo bối, tới hôm qua cũng bị hắn đánh không nhẹ.

Hiện tại nghĩ đến thật sự là đau lòng chết khiếp, hắn khẳng định là điên rồi mới có thể đánh tâm can bảo bối của hắn.

Nói đi rồi phải nói lại, tất cả đều do lão hồ ly kia, nếu không phải tại ông, hắn làm sao có thể bị hành cho sứt đầu mẻ trán, mất đi sự đúng mực. (Sia: Lý sự cùn ... >0

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đã gần rạng sáng, Hoắc Đình Thần – cái tên đáng giận kia cư nhiên còn chưa trở về.

Hồ Phi Phi không khỏi âm thầm chua xót, hồi tưởng tình cảnh lúc chàng vạng ở nhà hàng kia, nàng liền dị thường phiền chán.

Không nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp kia chính là bạn gái trước của Đình Thần – Tề Nhược Vi.

Nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên lúc hai người bốn mắt gặp nhau, biểu tình trên mặt Đình Thần trở nên phức tạp.

Tĩnh tĩnh hẳn thường trầm ổn kín đáo cư nhiên sẽ vì một nữ nhân mà luống cuống như thế.

Mắt hắn sáng như đuốc, ánh mắt cực nóng; khoảnh khắc ấy, Hồ Phi Phi nghĩ đến một góc thế giới hạnh phúc sụp đổ, sau đó đáng người Tề Nhược Vi chân thành hướng đến hắn, dùng một loại tư thái gần như ma mị nhẹ nhàng ôm lấy hắn; dường như bọn họ nhất định là một đôi đạt trủng mục tiêu không tiếng động thẳng có thanh của sự ảm ý.

Mà nàng ôm con ngồi ở một bên ngược lại thành tiểu sừu trong mắt người khác, cái loại khuất nhục bị xem nhẹ này biến thành đau đớn trong đáy lòng nàng.

Lấy lại tinh thần, Hoắc Đình Thần nhẹ nhàng đẩy Tề Nhược Vi ra, đôi mắt nháy cũng không nháy cứ nhìn chăm chăm cô ta, “Thật là..... Đã lâu không gặp.” Môi hắn hơi run run, cảm xúc toát ra từ ánh mắt hắn làm cho Hồ Phi Phi xem không hiểu, cũng không dám biết.

“Chúng ta có thể ngồi xuống tâm sự sao?”

Mà khi Tề Nhược Vi đưa ra lời mời hắn, nàng cỡ nào hy vọng Hoắc Đình Thần có thể không chút do dự cự tuyệt.

Mà hắn lại trầm mặc khoảng hơn mười giây, sau đó đem ánh mắt chuyển qua Hồ Phi Phi.

“Anh có chút sự tình muốn làm, em mang con về trước đi.”

Trong thanh âm tựa hồ thiếu cảm xúc sùng nịnh ngày xưa.

Trước mặt công chúng, hắn thế nhưng vì một nữ nhân khác mà lựa chọn đem nàng đuổi đi, trái tim này đã muốn hiểu rõ hết thảy.

Nàng vẫn duy trì tốt phong độ lạnh nhạt cười, đứng dậy, ôm con, thông dong lướt qua bên người hắn, lần này rời đi nơi nàng cảm xấu hổ.

Về nhà, nàng đau khổ chờ, kỳ vọng hắn e sợ hay thông suốt rồi gọi điện thoại an ủi cũng tốt.

Vậy mà đợi đến gần rạng sáng cũng chẳng có cái gì.

Nàng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, con bên cạnh tựa hồ đã bị quấy nhiễu, khuôn mặt lúc ngủ dần dần trở nên bất an hơn.

Hồ Phi Phi sợ tới mức vội vàng đứng dậy, đem con ôm vào trong ngực dỗ dành an ủi, tiểu tử kia dường như ngủ đủ, chậm rãi mở to mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm bóng dáng ai đó.

Nàng đương nhiên biết con đang tìm gì, bởi vì mỗi lần con nửa đêm bừng tỉnh đều chủ động tìm kiếm cha ôm ấp.

Hoắc Đình Thần đã muốn thành chỗ dựa lớn nhất cho con, mà hiện tại tiểu tử kia tìm không thấy lão ba, lại chẳng có thói quen được lão mẹ ôm ấp, không khỏi gấp đến độ a a kêu khóc.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ quen thuộc.

Đáy lòng nàng nhảy dựng, cách một hồi lâu, tiếng bước chân dần dần gần hơn, trong nháy mắt khi hắn mở cửa phòng, không biết có phải ảo giác hay không, Hồ Phi Phi giống như từ trên khuôn mặt anh tuấn của hắn nhìn thấy một tia xa lạ.

“Đình Thần, sao trễ như vậy mới trở về?”

Nàng dỗ con, đem núm vú cao su đặt trên tú đầu giường nhét vào miệng của bé con, tiểu tử kia tựa hồ tìm được thứ khác làm bé an tâm, cắn núm vú cao su liền không hề buông ra.

Hoắc Đình Thần thần nhiên nhìn nàng một cái, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ, đột nhiên có khách hàng muốn gặp, cho nên trở về trễ chút.”

Người ấy tiếp khách hàng?

Đáp án này đối với Hồ Phi Phi thật sự là sự châm chọc rất lớn.

Coi nàng là kẻ ngu ngốc sao, lúc chàng vạng trước mặt nhiều người như vậy, hấn vì bạn gái cũ mà đem nàng cùng con đuổi đi; rõ ràng là ở cùng nữ nhân kia, làm gì phải nói dối lừa gạt nàng?

Khi hấn đến gần, trên người hấn tỏa ra mùi nước hoa thơm mát.

Mùi hương kia giống như đúc với mùi nước hoa trên người Tề Nhược Vi.

Hấn từng bước đến gần, mùi hương liền càng tỏa ra rõ ràng.

Đáy lòng bị thương tổn sâu sắc thật đau đớn, nàng sợ hãi loại cảm giác này, nỗi sợ hãi đó mang theo hương vị tuyệt vọng.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Đình Thần lại lộ ra nét mỗi một thường ngày, hấn vươn bàn tay to sờ nhẹ mặt con một cái, tiểu tử kia tựa hồ nghĩ được hơi thờ quen thuộc, nhếch môi trực tiếp cười ha ha.

Nhưng Hoắc Đình Thần không có cao hứng như ngày xưa, cánh môi hơi nhếch mang nụ cười tượng trưng, tiếp theo hấn ngồi ở trên giường thảo caravat ra, chậm rãi bắt đầu cởi quần áo.

Hồ Phi Phi có vẻ đang đợi hấn cho nàng một lời giải thích, cho dù bịa đặt cũng tốt.

Dù sao hôm nay là ngày lễ tình nhân, hấn cư nhiên nhìn thấy bạn gái cũ liền không để ý cảm thụ của nàng, ra lệnh cho nàng về nhà.

Khi hấn trở về, chẳng lẽ không nên nói chút gì sao?

Nhưng Hoắc Đình Thần hiển nhiên không chú ý tới ánh mắt khẩn thiết của nàng, lúc con uống xong sữa quyết mộng chậm rãi bò hướng tới lòng hấn, cũng bị hấn nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đừng nháo, cha mệt rồi.”

Hoắc Đình Thần cự tuyệt hành động vô cùng thân thiết của con xong, cởi áo khoác liền ngã đầu nằm trên giường lớn.

Tiểu Kiệt bị đẩy sang một bên nên bám riết không tha, lại bò đến chỗ lão ba, rất có ý thức của kẻ mà người không chơi với ta, ta liền bám dính người không dứt.

Hoắc Đình Thần cố mở to hai tròng mắt mỗi một, âm lãnh trừng mắt nhìn đứa con thích vuốt râu hùm, “Đi tìm mẹ, cha hiện tại không muốn cùng con chơi, có nghe hay không?”

Tuy rằng không phải rống giận, nhưng tiếng nói so với ngày xưa không biết lạnh hơn bao nhiêu độ, nghe vào trong tai tiểu tử kia nhất thời thành nỗi uy hiếp.

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, nguyên bản người cha dung túng chính mình mọi cách giờ đột nhiên trợn mắt quát tháo, tâm linh yếu ớt lập tức bị uy khuất vô hạn.

Xoay người, bé con cực đáng thương trở lại cái ôm ấp của mẹ, tìm kiếm an ủi.

Hồ Phi Phi vội vàng ôm con, vô cùng đau lòng vỗ lưng bé, nhìn không được ai oán trừng trừng nhìn Hoắc Đình Thần liếc mắt một cái, “Con mới làm nũng chút mà anh liền phát giận con, nhờ đâu dọa con sợ khóc thì làm sao bây giờ?”

Thấy con dường như chịu ủy khuất, Hoắc Đình Thần cũng tự giác biết khẩu khí vừa nãy có chút quá đáng, “Anh chỉ là có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ.”

Giọng nói của hấn nhu hòa hơn, an ủi vỗ vỗ đầu con, “Tốt lắm tốt lắm, là cha sai rồi, cha không nên hung dữ với con, bảo bối, đến đây cha ôm một cái.....”

Hấn đưa tay ra với tiểu tử kia, ôm vào trong lòng, hôn một cái làm con dịu bớt, không bao lâu Tiểu Kiệt liền nằm trong lòng ngực rộng lớn ngủ say; mà tình trạng điềm tĩnh này không hề xóa tan nỗi bất an của Hồ Phi Phi; trong loáng thoáng, nàng cảm giác một trận gió lốc mãnh liệt đánh úp lại nàng.

Sáng hôm sau, nàng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mơ, Hoắc Đình Thần đã ra khỏi nhà, nhìn đồng hồ thì mới bảy giờ sáng, còn chưa đến thời gian Hoắc Đình Thần đi làm.

Hấn có lẽ lại đi tìm Tề Nhược Vi phải không?

Hồ Phi Phi không muốn cứ miên man suy nghĩ, nhưng lúc nàng cầm lấy áo khoác tối hôm qua Hoắc Đình Thần cởi ra, nghĩ được mùi hương thuộc loại nữ nhân kia, nàng rốt cuộc không thể bình tĩnh đối mặt hết thảy chuyện này.

Lúc này, mẹ ở xa tận phía nam đột nhiên gọi điện thoại tới, nghìn bài một điệu (1000 cách diễn đạt 1 ý) hỏi tình hình của nàng gần đây.

Đến khi mẹ hỏi nàng cuối cùng khi nào thì muốn cùng Hoắc Đình Thần kết hôn, Hồ Phi Phi bị cứng họng.

Nàng không biết chính mình cuối cùng tìm cái gì để lấy cớ chấm dứt cuộc nói chuyện với mẹ nàng.

Dường như máy móc buồn điện thoại xuống, trong đầu đột nhiên hồi tưởng đêm đó, Hoắc Đình Thần dưới tàng cây ngô đồng ôm nàng nói: “..... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều luôn luôn bên cạnh em cùng Tiểu Kiệt, cả đời cũng không xa cách,”

Hắn cũng từng hứa hẹn cha mẹ nàng sẽ tổ chức hôn lễ, nhưng hiện tại hắn cùng với mối tình đầu chia tách nhiều năm gấp lại, tâm tư của hắn vẫn như cũ hay không? Nàng có phải là người hắn muốn dắt tay cả đời không?

Đêm đó, Hoắc Đình Thần lại khuya mới trở về.

Nàng không biết hắn mỗi ngày đều bận việc gì, dường như vẫn là vấn đề luôn luôn không làm xong việc, không gặp được hết các khách hàng.

Nàng biết sau lưng một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ lòng dạ rộng lượng giúp đỡ hắn.

Cho nên rõ ràng mới hai mươi cái xuân xanh, nàng nguyện ý vì hắn cố thủ cái nhà này, cố gắng làm một người mẹ tốt, về phần nữ chủ nhân thì không phải chức trách hắn giao cho nàng, nàng cũng không dám tranh.

Chỉ cần có thể hưởng thụ sự sung ái cùng quan tâm của hắn, cảm thụ được con trai khoái hoạt như vậy là đủ rồi.

Nhưng vì sao nàng cảm thấy vị trí chính mình ở Hoắc gia càng ngày càng không còn quan trọng?

Khi hắn phiền não, hắn chưa bao giờ cùng nàng chia sẻ.

Thời điểm mệt mỏi, hắn sẽ tự động đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Nàng không biết hắn bận việc ra sao, cái gì cũng không dám hỏi.

Biết hắn phiền, hắn mệt, hắn muốn có được không gian của riêng mình, cho nên Hồ Phi Phi thông minh không đi đề cập cái thế giới kia của hắn.

Nhưng thật sự nàng muốn có tình yêu như vậy sao?

Nhìn Hoắc Đình Thần đã khuya mới mở cửa về nhà, trên mặt mang theo ủ rũ như trước, nàng thật cẩn thận bình ổn lại hô hấp, biết hắn nhất định lại bởi vì nhiều việc mà phiền não.

Một bụng câu hỏi muốn hắn trả lời, bao gồm quan hệ giữa hắn và Tề Nhược Vi trong lúc đó, ngày đó hai người hàn huyên cái gì? Nhưng câu hỏi của nàng đến bên miệng lại nuốt trở về, cuối cùng chỉ có thể dâng về mặt mỉm cười, “Anh ăn cơm tối chưa? Nếu không em nấu một bát mì hải sản học từ má Vương làm đồ ăn khuya cho anh?”

Bước vào cửa, Hoắc Đình Thần lắc đầu, “Không cần, anh ăn ở bên ngoài rồi.”

“Nga.” Nàng vội vàng tiến lên đón lấy cặp tài liệu của hắn, lại giúp hắn cởi áo khoác.

“Mệt chết rồi phải không, nhanh đi tắm rửa cho thoải mái, lên giường ngủ một giấc thật say, em thấy sắc mặt anh không tốt lắm, có phải gần đây công việc bận quá hay không?”

Trên thực tế nàng muốn hỏi: Anh cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại anh muốn xử trí em cùng Tiểu Kiệt như thế nào.

Hoắc Đình Thần thập phần ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, lúc này nàng có biểu hiện khá hiểu biết, làm cho hắn vừa vui mừng lại tự trách.

Hắn gần đây xác thực bề bộn nhiều việc cũng mệt chết đi, một đồng chuyện phiền toái sứt đầu mẻ trán hết thầy đổ lên đầu hắn.

Làm hại hắn công việc chất đống mà hắn không phải ba đầu sáu tay để xử lý được hết, thậm chí lâm vào khốn cảnh trước nay hắn chưa từng gặp.

Nhưng hắn từ nhỏ đến lớn luôn được giáo dục theo kiểu thân là nam tử hán đại trượng phu thì nhất định phải dũng cảm đối mặt và kiên cường với mọi thử thách, tuyệt đối không thể làm cho người nhà lo lắng vì mình.

Cứng nhắc lắc đầu, hắn cố gắng tạo ra một nụ cười yếu ớt, “Không có gì, bất quá chỉ là một ít công việc hơi rắc rối chút mà thôi.”

Lời này nghe vào tai Hồ Phi Phi rõ ràng thành một câu nói có lệ.

Đến hiện tại, hắn vẫn luôn không nghĩ muốn cùng nàng chia sẻ tâm sự hay nỗi lòng của hắn, nhận thức này làm nàng đau lòng lại khổ sở.

Khẽ cắn hàm răng, nàng đưa hắn quần áo ngủ, thuận tay lại đưa cặp tài liệu của hắn để trên bàn.

Hai người bất chợt lặng im một lúc.

Không khí xấu hổ tràn ngập giữa hai người.

Tiểu Kiệt nghịch ngợm đáng yêu không hiểu thế giới phức tạp của người lớn, bé không kiêng nể gì chạy chơi trên chiếc thảm lông dày, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng cười ha ha tự đắc của tiểu tử kia.

Hoắc Đình Thần đi toilet một chút, khi hắn đi ra liền nhìn thấy con ra sức nghịch chơi chiếc máy tính xách tay của hắn.

Tiểu tử kia không biết như thế nào nhưng có thể mở máy tính ra, tay nhỏ bé khua đi khua lại bên trên bàn phím, hắn lập tức kinh hãi, một hơi vọt tới gần, nhưng không còn kịp rồi, Tiểu Kiệt đã muốn cầm lấy một cốc nước bên cạnh lên hất vào thứ đó.

“Đáng chết! Con là xú tiểu tử (đứa con hư) đáng phải đánh đòn đúng không?” Hoắc Đình Thần gầm lên giận dữ, đoạt lấy máy tính về.

Tiểu tử kia tựa hồ thập phần không hài lòng hành vi thô bạo của phụ thân, vuron cánh tay nhỏ phì nộn muốn cướp lại “Món đồ chơi” kia.

Ánh mắt Hoắc Đình Thần sắc bén hung hăng đảo qua, cũng không khách khí gạt phắt cánh tay nhỏ bé của con .

“Chát!”

Một tiếng vang rất thanh thúy, cánh tay nhỏ bé trắng mập của Tiểu Kiệt bị hung hăng đẩy xa.

“Đình Thần, anh làm chi?”

Từ phòng bếp lấy bình sữa đi ra, Hồ Phi Phi thấy một màn như vậy, đau lòng đến độ sắp nhảy xông vào trận.

Nghe được thanh âm của mẫu thân, Tiểu Kiệt bị phụ thân dọa đến thế này mới ùy khuất lên tiếng khóc lớn.

Mấy ngày gần đây luôn luôn cố gắng tranh đấu cùng lão hồ ly, Hoắc Đình Thần trong lòng khó tránh khỏi nóng nảy, lúc này lại nghe đến tiếng khóc chói tai của con nên càng thêm tâm phiền ý loạn.

“Con còn dám khóc với cha?”

Hắn một tay kéo con đến trước mặt, ánh mắt trừng trừng đe dọa con không được khóc, “Con có biết máy tính này lưu giữ bao nhiêu tư liệu trọng yếu hay không? Nhưng mà con thật đáng giận cư nhiên hất nước..... Còn khóc, con còn dám khóc với cha? Câm miệng!” Hắn rống giận, hai tay giữ lấy thân hình nho nhỏ của con trai.

Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên, lại bị Hoắc Đình Thần một phen đẩy ra.

“Bảo con câm miệng có nghe hay không?”

Nghe người cha ngày thường yêu thương chính mình như vậy giờ hung dữ gào thét, Tiểu Kiệt chẳng những không có câm miệng, ngược lại khóc càng thêm thảm thiết.

Hoắc Đình Thần tức giận không hề suy nghĩ kỹ, một tay kéo con đặt trên đùi, bàn tay to vung lên, “Chát Chát Chát.....”

Vài tiếng vang đen đét nổi lên, Tiểu Kiệt chịu khổ bị cha đánh đòn, lại khóc nức nức khóc nỏ.

“Hoắc Đình Thần, anh đủ chưa?”

Hồ Phi Phi tiến lên đưa tay đẩy hắn ra, cũng đau lòng đem con ôm vào trong ngực.

Đôi mắt đẹp của nàng đong đầy oán giận, tức tối trừng mắt hắn, “Trong lòng anh có cái gì không thoải mái vì sao không nói ra, lấy con ra để trút hết giận là tính cái gì?”

“Hết giận? Em nghĩ rằng lấy con của anh và em ra để trút hết giận?” Hoắc Đình Thần tức giận không nhẹ, “Em có biết thứ vừa mới bị tiểu quý này hủy diệt có bao nhiêu trọng yếu hay không, cả tập đoàn từ cao đến thấp chuẩn bị suốt một tháng, phòng kế hoạch mất ba ngày ba đêm mới nghĩ đi ra kế hoạch, cùng với một ít văn kiện cơ mật, đều bị tiểu quý này làm hỏng.....”

“Cho dù mấy thứ này quan trọng như thế nào, con của anh mới có mấy tuổi, anh cho rằng con còn nhỏ mà giới giang đến mức có thể phân rõ cái gì có thể chạm vào, cái gì không thể đụng vào sao?”

“Hồ Phi Phi, em đến cùng có hiểu cái gì gọi là dạy bảo hay không? Em hiểu cái gì được nói là con hư tại mẹ hay không?” Hắn tức giận đến tròn mắt, “Đứa nhỏ này chính là được chiều vô pháp vô thiên, mới có thể biến thành bộ dáng khó có thể dạy bảo như hôm nay, em nhìn con xem, bị ủy khuất chỉ biết khóc, đây là bộ dáng nam tử hán nên có sao?”

“Làm ơn đi, con còn chưa đến một tuổi, anh cùng con nói khí phách nam tử cái gì chứ? Hoắc Đình Thần, nếu anh ở bên ngoài gặp được chuyện không

vui, thường có thể đề suất mọi người thương lượng giải quyết, nhưng hiện tại là sao đây, anh hoàn toàn phong bế nội tâm, không chịu chia sẻ cho người khác, anh có biết anh như vậy thì em cũng rất thống khổ hay không?”

“Lời này của em là có ý gì?”

“Em có ý gì? Lời của em có ý gì trong lòng anh đều rõ ràng hơn ai khác.”

Về mặt nàng đã chẳng khóc, oán giận lo âu tích tụ dưới đáy lòng rốt cục phát tiết nói thành lời.

Hoắc Đình Thần bị nàng quát tháo mà nghe không hiểu rõ ràng được, hơn nữa con vừa mới chọc hấn tâm phiền ý loạn, giọng điệu khó tránh khỏi hơi nặng.

“Hò Phi Phi, căn bản chính là không thể nói lý với em, nếu như theo lời em nói rằng có chuyện tình không vui nào cũng đều có thể đề suất, em nói thật không rõ ràng, là do không ồm mà rên sao?”

“Được, nói cũng đã nói.” Hò Phi Phi mang vẻ mặt đi đến cùng bằng bất cứ giá nào, “Anh. Anh nay Tần mai Sở, tỳ bà đừng ôm!”

“Em nói cái gì?” Hấn bị nàng dùng loạn thành ngữ khiến cho hấn mù mờ chẳng hiểu nàng đang nói gì.

“Đừng cho là em không biết, thế Tề. Tề Nhượng Vi, cô ta chính là mối tình đầu của anh, ngày đó ở nhà hàng hai người các anh tình cờ gặp lại, khẳng định là đã chạy đến một nơi không ai chen vào để bày tỏ nỗi lòng đi.”

Chỉ cần nghĩ đến trên người hấn còn dính mùi nước hoa của cô ta, nàng liền tức giận.

Hoắc Đình Thần không nghĩ tới nàng lại rõ ràng quan hệ giữa hấn với Tề Nhượng Vi như vậy, sắc mặt lúc này trầm xuống.

“Ai nói cho em chuyện này?”

Giọng hấn nói lạnh như băng, giống như ba chữ này là cấm kỵ rất lớn trong lòng hấn, thế nhưng có người cố tình còn chết không đòi mạng đến vạch trần.

“Trên đời này không có bí mật nào là vĩnh viễn.”

Đem sự khó chịu của hấn trở thành chột dạ, trong nháy mắt ngực nàng như thể bị vật nặng đè chặn khó chịu không thôi.

Hoắc Đình Thần lạnh lùng nhìn nàng, thời gian trong lúc hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau chậm rãi trôi qua.

“Anh cùng cô ấy trong lúc đó, không phải như em tưởng tượng đâu.”

Không biết qua bao lâu, hấn tựa hồ cực lực ấn nhấn sự khó chịu tận đáy lòng, từ kẽ răng cứng ngắc phát ra một câu giải thích không hề có thành ý.

Hò Phi Phi chợt ngang bướng héch mặt lên với hấn, “Ai tin.”

Hấn hừ lạnh một tiếng, giống như căm thù đến tận xương tủy lời giải thích vừa rồi của mình.

“Không tin thì quên đi!”

Lạnh như băng nói ra năm chữ này, hấn không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Hò Phi Phi mang đầy tuyệt vọng, cũng không để ý tới con đang khóc nháo như cũ, hấn xoay người lướt qua hai mẹ con, kéo thân hình mỗi một lên lầu.

Nhìn bóng dáng hấn tự nhiên vô tình, nước mắt Hò Phi Phi rốt cuộc không khống chế được mà lăn dài trên má.

Trong thư phòng, khói sương lượn lờ.

Hoắc Đình Thần mỗi một ngồi dựa ghế da, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, khói thuốc trắng trắng từ đầu điếu chậm rãi bay lên, thuốc đã cháy sắp tàn hết, hấn vẫn giữ tư thế ngồi như tượng không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, hấn đi đến giá sách rút ra một quyển sách dày, mở ra, cầm lấy bức ảnh.

Nhìn chính mình trong ảnh, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, giống như mọi điều không vui trên thế gian hết thảy đều không quan hệ tới hấn.

Hấn lại ngồi trở lại ghế da.

Tề Nhượng Vi. Trong ảnh kia được hấn ôm vào trong ngực, cô gái cười đến vô cùng sáng lạn kia tên là Tề Nhượng Vi sao?

Cái tên này không biết khi nào hấn đã dần dần quên lãng, thậm chí ngay cả gương mặt xinh đẹp kia đều trở nên mơ hồ hết thảy.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng run run làm nghiêng mẫu tàn thuốc xuống dưới, cơ hồ là không lưu tình chút nào thiêu ra một cái lỗ đen nhỏ trên bức ảnh.

Chuyện này hẳn lại không hề có phản ứng gì.

Như thế phương thức xử lý tâm hình này cuối cùng cũng nên như thế.

Nhìn không được hồi tưởng ngày đó gặp lại Tề Nhượng Vi nay đã biến mất nét ngây ngô của một cô gái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thành thực quyền rũ.

Đến hiện tại cô cư nhiên còn có thể thoát ra cái ánh mắt vô tội như vậy sao?

“Dĩnh Thần.....” Giọng nói của cô ôn nhu như trước, còn mang theo vài phần ái muội. “Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, chúng ta còn có một ngày đoàn tụ.”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có chút độ ấm, “Nghe nói em sống ở Mỹ.”

“Ba ngày trước em cùng cha từ Mỹ trở về Đài Loan.” Trong mắt cô toát ra nhiệt tình với hắn, nhưng hắn lại lựa chọn xem nhẹ nó.

“Nếu đi rồi, làm gì cản trở về, làm sao? Anh ta đối với em không tốt?”

“Dĩnh Thần.....”

Tề Nhượng Vi đột nhiên đầy cảm tình yếu điệu gọi tên hắn, tiếp theo nhào vào trong lòng hắn.

“Thực xin lỗi..... Kỳ thật từng ấy năm tới nay, em vẫn đều rất muốn nói câu thực xin lỗi với anh, em biết năm đó tất cả đều là em sai, em thế nhưng sẽ vì.....”

“Đủ rồi!” Hắn thập phần không khách khí chặn lời cô, cũng đẩy cô ra. “Chuyện năm đó anh đã sớm quên, anh và em từ lúc đó trở đi cái gì cũng không còn.”

“Anh vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Từ sau khi sự kiện kia phát sinh, em liền đưa ra lời chia tay với anh ta, chúng em đã thật lâu đều không có liên lạc qua.....” Nàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, chờ đợi, “Có thể lại cho em một cơ hội khác hay không, em, em muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu.....”

“Không có khả năng! Anh đã có người phụ nữ anh yêu thích, hơn nữa nàng còn sinh cho anh một đứa con, chúng ta từ lúc đó đã sớm kết thúc.”

“Anh là nói..... Cô gái ôm đứa nhỏ vừa mới đây chính là..... của anh. Anh..... Anh đã kết hôn?”

“Đúng vậy, anh thực yêu vợ anh, cũng thực yêu con anh, những chuyện trước đây giữa anh và em hết thảy từ lúc này về sau liền vĩnh viễn trở thành quá khứ, Tề Nhượng Vi, anh cho tới bây giờ không hối hận mọi việc chính mình đã làm, bao gồm chuyện từng yêu em, bao gồm buông tha cho em, cũng bao gồm tất cả lựa chọn của anh hiện nay.....”

Câu trả lời tàn nhẫn làm Tề Nhượng Vi xinh đẹp như thiên tiên lâm vào tuyệt vọng. (Sia: ngoài đẹp mà trong thì càng mục rữa thối nát a... >0

Cho dù là đối mặt với nước mắt làm động lòng người của cô, hắn cũng không chút nào mềm lòng.

Hắn xác thực chưa bao giờ hối hận quá.

Hắn hiện tại yêu Hồ Phi Phi, yêu Hoắc Thành Kiệt, hai mẹ con họ cho hắn cảm giác gia đình.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của ông nội, hắn dần dần trở nên lãnh khốc vô tình, liền ngay cả năm xưa Tề Nhượng Vi cũng chưa bao giờ tạo cho hắn tình cảm tin cậy sâu đậm cùng sự ấm áp của gia đình.

Hắn nghĩ đến chính mình kiếp này nhất định cùng cô độc làm bạn, mà từ khi Hồ Phi Phi xuất hiện đã phá vỡ thế giới lạnh như băng của hắn.

Đã muốn quên là bắt đầu từ khi nào nha đầu đơn thuần chân thật kia liền như vậy chiếm một vị trí nơi sâu thẳm đáy lòng hắn.

Nhìn nàng khóc, nghe tiếng nàng cười, thấy nàng gặp phải nguy hiểm khi sinh con, cùng với việc nàng chuẩn bị tí mì và tặng hắn quà sinh nhật.

Có vui có buồn, có giận có hờn (hỉ nộ ái ố), đây mới là đầy đủ nhân sinh (cuộc sống trọn vẹn).

Một mùi khét gay mũi làm cho hắn trong giây lát hoàn hồn, mới phát hiện bức ảnh trong tay đã bị thủng một cái lỗ lớn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường đã là tám giờ sáng, hắn cư nhiên ở trong thư phòng ngồi suốt một đêm, khó trách cả người đau nhức.

Hoắc Dĩnh Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, mỗi bước đi càng làm hắn nhớ tới tới hôm qua to tiếng cùng Hồ Phi Phi.

Từ lúc tiểu nữ nhân kia tiến vào Hoắc gia vẫn đều thật cẩn thận cùng hắn ở chung, tuy rằng nàng ngẫu nhiên hay mơ hồ làm cho người ta muốn trách mắng dạy dỗ một chút, nhưng khắc khẩu như ngày hôm qua vẫn là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Nàng..... Thật sự để ý quan hệ của hắn cùng Tề Nhượng Vi trong lúc đó sao?

Nhưng hấn thật sự thấy khó hiểu, nàng đến tột cùng bằng cách nào biết được sự tồn tại của Tề Nhượng Vi.

Càng nghĩ càng phiền chán, lại nhớ lại thái độ tối hôm qua chính mình quá mức hung bạo, không chịu được mà tự trách trong lòng.

Còn có con trai bảo bối, tối hôm qua cũng bị hấn đánh không nhẹ.

Hiện tại nghĩ đến thật sự là đau lòng chết khiếp, hấn khẳng định là điên rồi mới có thể đánh tâm can bảo bối của hấn.

Nói đi rồi phải nói lại, tất cả đều do lão hồ li kia, nếu không phải tại ông, hấn làm sao có thể bị hành cho sứt đầu mẻ trán, mất đi sự đúng mực. (Sia: Lý sự cùn ... >o

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hôn lễ cử hành long trọng đúng thời hạn ở khách sạn Quân Duyệt nổi tiếng của Đài Bắc.

Khách mời nhiều như người đi trải hội, chẳng qua chú rể được cho rằng giống như vương tử từ đầu đến cuối đều cau mày, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, mà cô dâu giống như hoa như ngọc cười cực kỳ ngọt ngào, lễ phép chiêu đãi khách.

“Này, lão bà làm chi mà mặt vẫn như bị băng bó, rất khó xem nha!” Công chúa lời kéo vương tử tuấn mỹ vẫn đang cau mày, “Được rồi được rồi đừng tức giận, lão công sẽ thương lão bà mà.”

“Hò Phi Phi em nghiêm chỉnh một chút cho anh, sao tùy tiện bảo anh là lão bà, cẩn thận anh phạt em nha.”

Hoắc Đình Thần đời này chưa từng chịu muối mặt như hôm nay.

Hấn thừa nhận thời điểm lúc đó buộc Hò Phi Phi cầu hôn hấn xác thực có chút ý xấu.

Nhưng hấn chọc nàng thế đều vì chịu suốt hai tháng dài nhớ nhớ thương thương nàng.

Kết quả là khi hôn lễ tới gần, nữ nhân này còn không buông tha hấn, buộc hấn trên tám bảng chỗ tiếp khách viết rõ chú rể: Hò Phi Phi, cô dâu: Hoắc Đình Thần.

Hấn đương nhiên là đưa cả hai tay phản đối.

Nhưng tiểu nữ nhân này hiển nhiên được hấn sủng lên tận trời.

Cư nhiên dám uy hiếp hấn nếu không làm theo ý của nàng, nàng sẽ lại mang con rồi nhà trốn đi, cùng hấn cả đời không qua lại với nhau.

Có làm hay không, tiểu nữ nhân này trước kia không phải đều ngoan ngoãn theo sự an bài của hấn sao? Mặc dù hơi nói quá lên, nhưng chỉ cần hấn trừng mắt, nàng lần nào chẳng phải sợ tới mức ngoan ngoãn nghe lời?

Hiển nhiên tiểu nữ nhân này đã bị thế lực tà ác nào đó mê hoặc, chẳng những đã đạt tới độ miễn dịch với cái trừng mắt của hấn, còn học được chiêu đưa ra điều kiện với hấn.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể giơ hai tay đầu hàng, làm theo ý của nàng.

Kết quả chính là hôn lễ hôm đó, chỉ có hấn cố tỏ ra phong độ không ngừng mà đối mặt với ánh mắt chế nhạo của khách mời.

Và chỗ tiếp khách xuất hiện một trận rối loạn trước nay chưa từng có, còn lão hồ li Hoắc Chính Đông cũng gặt hái được rất nhiều.

Tuy rằng đã muốn tiếp nhận tập đoàn Minh Trụ, nhưng quan hệ giữa hai ông cháu hiển nhiên vẫn còn chờ bồi đắp thêm.

Hoắc Chính Đông mang theo vẻ mặt gian kế thực hiện được rồi tươi cười đi đến trước mặt cháu trai, lại dùng cặp mắt che kín mưu kế đánh giá Hò Phi Phi xinh đẹp đáng yêu.

“Nha đầu, chiêu số ông nội dạy cháu vẫn là thực sự dùng được đi.”

Hò Phi Phi cười hi hi gật đầu, “Đúng vậy, ông nội, mưu kế của ông xác thực rất dùng được nha.”

Hoắc Đình Thần không hiểu ra sao trông mắt nhìn ông cùng với lão công. Á! Là lão bà của mình! “Lời hai người nói là có ý gì? Hồ Phi Phi, em tốt nhất nói rõ cho anh.”

“Hà có gì chuyện nhỏ hóa ra to như vậy? Ông không phải là thừa dịp cháu không chú ý hẹn nha đầu kia đi ra ngoài ăn vài bữa cơm, truyền thụ cho nàng một chút thuần phu chi đạo (cách làm chồng thuần phục ^__^), biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, đúng không, nha đầu?”

“Này, ông là tử lão nhân sao cư nhiên cùng vợ của cháu tính kế sau lưng thế này?”

“Này, Hoắc Đình Thần không có quy củ gì cả, đừng quên mình hiện tại là lão bà của Hồ Phi Phi, có biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức hay không? Bà ngoại từ nhỏ đã dạy làm vợ thì phải kính trọng chồng, yêu thương chồng, quan tâm chồng. Nè, thật quá đáng, làm chi đánh mông em, anh ngược phu nha.”

“Chú ý cách dùng từ của em một chút, anh đây là ngược thê (=vũ phu)!”

Cô dâu mới nhưng lại không để ý trường hợp tại hôn lễ của chính mình thể hiện tốt nhất cảnh truy đuổi ngọt ngào.

Đến khi Hồ Phi Phi chạy tới kéo cha mẹ làm chỗ núp, Hoắc Đình Thần mới không khách khí trừng mắt với ông nội.

“Đừng cho rằng cháu không biết trong hồ lô ông bán tốt cùng là thuốc gì, từ lúc ông lần lượt bức cháu giao ra Tiểu Kiệt, cháu chỉ biết ông tính xem có âm mưu gì.” Hần phiết phiết môi, “Như thế nào, kịch bản ông đặt ra đến hôm nay rất hay, ông vừa lòng không?”

Hoắc Chính Đông vừa lòng nở nụ cười, “Ông chỉ là muốn chứng minh một sự thật với thằng cháu hỗn láo này của ông, chính là đời này cháu đừng nghĩ đầu lại được với ông.”

“Hừ! ông thật là tử lão nhân vẫn cố chấp như vậy, không phải là năm năm trước thua cháu hai ván cờ tướng, có tất yếu mang thù nhớ tới tình trạng như hôm nay sao?”

“Cháu thật hỗn láo có tốt hơn ông chỗ nào, vì một cô gái mà cư nhiên ngay cả ông nội ruột thịt cũng dám vứt bỏ.”

“Này, tử lão nhân ông lúc nào mới chịu để yên.”

“Nhưng mà xem tiểu tử hỗn láo cũng còn có chút con mắt nhìn người, nha đầu kia tuy rằng hơi ngốc, nhưng ông thích.”

Một câu, giống như được thốt lên từ sâu thẳm trái tim khắc vào tâm khảm cả hai người.

Nhìn cô dâu Hồ Phi Phi đáng yêu xinh đẹp như hoa, ánh mắt của Hoắc Đình Thần rốt cục toát ra mấy phần nhu tình.

“Cháu sẽ không tái phạm sai lầm như thế lần thứ hai.”

Nói xong, hần bỏ lại ông đứng đó, đi thẳng đến bên Hồ Phi Phi, một tay ôm nàng vào lòng.

Cô dâu mới đầu tiên là nhỏ giọng tranh chấp cái gì, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi đỏ lên, nhu thuận rúc vào lồng ngực rộng lớn của Hoắc Đình Thần.

Hình ảnh đẹp đó làm cho người ta xúc động.

Nhìn cảnh tượng ấm áp hạnh phúc này, lão hồ li Hoắc Chính Đông nhìn không được cười ha ha không ngừng.

Thằng cháu trai quý báu của ông rốt cục tìm được hạnh phúc của chính mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Tiểu Mẹ Mẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.